Nr. 3

NUMĂRUL 1 DIN FEBRUARIE 1943

Signal

La reportajul fotografic din acest număr:

In portul Toulon

Pupa cuirasatului francez „Strasbourg"

Fotografiile: Bruno Waske, reporter de războiu (PK)

Belgia 3,— fr. / Boemia Moravia 4 kr. / Bulgaria 8 leva / Croația 6 kuna / Danem[illegible] / Elveția 55 rape / Finlanda 4,50 mk / Franța 5 fr. / Grecia 150 dr. / Italia 3 lire
Norvegia 50 øre / Portugalia 2 esc. / România 25 lei / Serbia 6 dinari / Slovacia 3 ks. / Spania 1,50 pes. / Suedia 55 öre / Turcia 20 curuși / Țările de Jos 20 centime / Ungaria 40 fileri
Stiria Inferioară, Țările de Est 40 Pfg.

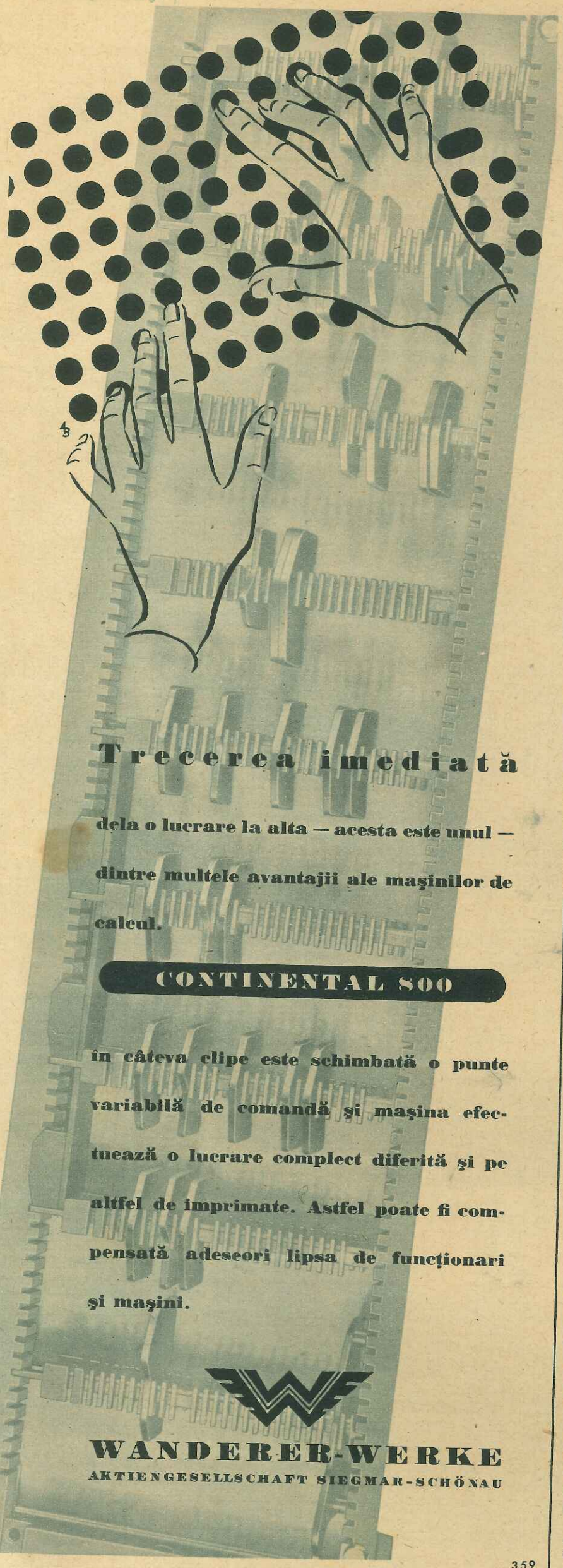

CEA DE A TREIA IL

Este un fapt istoric dovedit, că preşedintele Roosevelt a făcut din tensiunile europene un război, care — cel puţin din perspectiva Germaniei — era evitabil. Dar poate că unii Europeni nu-şi dau încă seama de faptul că Roosevelt duce acest război pe baza unor idei care nu sunt decât erori şi iluzii. Autorul acestui articol ne arată natura acestor erori şi ceeace înseamnă ele pentru războiul Aliaţilor

La câteva zile după invazia americană în Africa de Nord Franceză, Franklin Delano Roosevelt fu întrebat de ziariştii ce se îmbulzeau în jurul mesei sale dacă este de aceeaşi părere cu ministrul englez Lyttleton, care declarse că „faza europeană" a acestui război va fi terminată până în Iulie 1943. Roosevelt a răspuns că nu se poate cere din partea preşedintelui să se angajeze într'un mod atât de precis. Dar ziarele americane au lăsat să se întrevadă faptul că preşedintelui nu-i părea absurdă părerea ministrului britanic.

Acest mic episod arată într'o lumină instantanee faptul că inamicii puterilor ordinei din Europa şi Asia Orientală au intrat acum în cea de a treia fază a marilor iluzii cu privire la desfăşurarea probabilă a acestui război. Într'adevăr, în Anglia ca şi în Statele Unite, acţiunea din Africa de Nord a Americanilor a fost salutată cu un entusiasm atât de mare, ca şi cum s'ar fi şters seria nesfârşită de înfrângeri, dela campania din Polonia până la catastrofa dela Pearl Harbor. Entusiasmul a luat forme atât de exagerate, încât un observator subiectiv ar fi putut crede într'adevăr că dacă decizia din acest război mondial n'a avut loc până acum, apoi cel puţin s'a asigurat definitiv victoria pentru Englezi şi Americani. Pronosticurile se ţineau lanţ, din zi în zi, ba aproape din ceas în ceas. Cititorul naiv al ziarelor din Los Angeles sau St. Louis trebuia să aibă impresia că puterile Axei se svârcoleau la pământ, înfrânte definitiv. Doar la Moscova, spre deosebire de aceste manifestări, se păstră o atitudine rezervată şi laconică cu privire la această deschidere a unui front în Africa de Nord Franceză.

Lupta în tăcere dintre Stalin, Roosevelt şi Churchill a fost dusă prea mult timp şi prea înverşunat în jurul chestiunii locului şi datei la care urma să se deschidă cel de al doilea front din partea puterilor anglo-americane. Stalin amintise cu amărăciune enormele pierderi de oameni, teritorii şi material, dar mai ales de potenţial de înarmări, pe care le suferise Uniunea Sovietică. Aceasta avu loc în luna Iulie a anului trecut, când Churchill prezintă personal la Moscova planurile lui Roosevelt din Africa de Nord. Stalin ceruse neîncetat debarcarea unei oştiri americane de milioane de oameni în apropierea nucleului teritoriului german, adică de preferinţă în Franţa de Nord. După cum a recunoscut mai târziu în Camera Comunelor, însuşi Churchill încercase prin conversaţiuni de ore îndelungate şi anevoioase să explice dictatorului sovietic faptul că puterile navale anglo-americane erau lipsite pur şi simplu de forţele necesare pentru o acţiune atât de gigantică contra puternicei fortăreţe germane de pe coasta Atlanticului.

Situaţia lui Churchill la Moscova era deosebit de grea, deoarece el avea în acelaşi timp misiunea de a convinge pe Stalin de faptul că planul urmărit de Roosevelt şi Marele Stat Major american în Africa de Nord Franceză trebuia să fie secundat de o gigantică ofensivă de iarnă din partea Sovietelor. Stalin îşi dădea seama ce însemna aceasta pentru forţele militare ce-i mai rămăseseră după pierderile fantastice suferite de armatele sovietice la Rjev, în cotul Donului şi la Stalingrad. El nu putea ascunde faptul că această ofensivă de iarnă pe care i-o cerea Churchill din însărcinarea lui Roose-

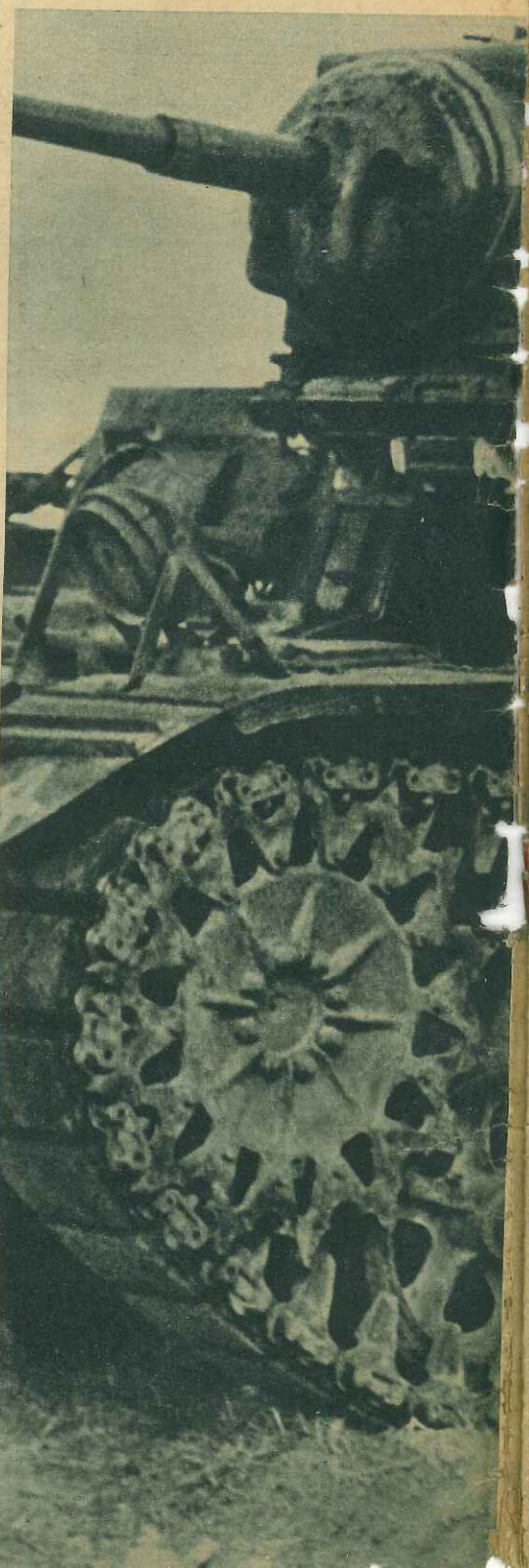

COPYRIGHT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

UZIE A LUI ROOSEVELT

DE GISELHER WIRSING

velt presupunea o sforțare pe care Marele Stat Major sovietic n'o considera posibilă decât la o dată mai târzie. Pentru Soviete era lucru cert chiar de pe atunci că având în vedere încordarea extremă a forțelor Uniunii Sovietice, o astfel de nouă operație gigantică nu putea avea vreun rost, decât dacă în același timp s'ar fi realizat frontul al doilea în spațiul nuclear propriu zis european, — dar numai în acest spațiu. Stalin accentuă acest fapt cu încăpățînarea ce-l caracterizează. Deoarece Stalin știa că de luni de zile se instruise în Anglia o armată specială pentru o invazie în Nordul Franței, el cerea dela Churchill ca să se încerce măcar formarea unui cap de pod în Nordul Franței cu această armată — care în momentul conversațiunilor neplăcute ale celor doi aliați inegali din Moscova era gata de acțiune.

Rezultatul a fost înfrângerea dela Dieppe. Această manevră de diletanți a fost înscenată de marele stat major britanic nu în urma unui impuls propriu, ci pe baza condițiunilor puse de Stalin. In câteva ore — fără ca apărătorii germani să fi avut nevoie de întăriri — s'a demonstrat imposibilitatea unei debarcări pe coasta Atlanticului. Desamăgirea din Moscova a fost fără margini. Insuși Churchill trebui să recunoască acest fapt în Camera Comunelor. Visul unui al doilea front în Europa se sfârșise.

Conflict și dezamăgire

Lui Stalin nu-i rămânea decât să întreprindă ofensiva de iarnă cerută de Roosevelt, paralel cu acțiunea americană din Africa de Nord Franceză. In timp ce Sovietele trebuiră să-și asume din nou pierderi foarte grave și de neînlocuit printr'un nou atac contra liniilor germane organizate, era acum evident că în același timp Americanii nu intenționau să întreprindă vreo acțiune care i-ar fi silit să-și asume toate riscurile contra grosului forțelor germane. Roosevelt continuă să opereze în direcția rezistenței minime, în timp ce Stalin avea în fața sa o misiune pe care conducerea sovietică o considera absurdă, după un an și jumătate de experiență a războiului.

Cât de adâncă era această prăpastie dintre concepția sovietică și cea americană chiar înainte de începerea acțiunii americane din Africa, aceasta o dovedesc declarațiile făcute de Willkie cu prilejul vizitei sale la Moscova în luna Octombrie. Intr'adevăr, abia mai târziu s'a dovedit că rostul propriu zis al acțiunii vehemente a lui Willkie pentru deschiderea celui de al doilea front și al atacurilor sale fățișe contra lui Roosevelt și Churchill nu reflectau decât încă odată părerea lui Stalin că acest al doilea front trebuia inaugurat cu orice preț pe coasta franceză a Atlanticului. Stalin ca și Willkie cunoșteau în Octombrie nu numai intențiile lui Roosevelt în Africa de Nord, ci ei mai știau și faptul că comandantul german se aștepta de mult timp la o astfel de acțiune, în urma numeroaselor indicii. Dar nu putea fi vorba de o simplă manevră de diversiune, pentru a induce în eroare Marele Stat Major german. Dimpotrivă, fondul acestei promisiuni a lui Willkie îl constituia bilanțul extrem de grav pe care i-l prezentase Stalin cu privire la dispariția rezervelor sale, a forței sale productive industriale și mai ales cu privire la pierderile sale din timpul verii. Cuvântarea lui Willkie era ultima încercare a Moscovei — în timp ce pregătirile pentru ocuparea Africii de Nord erau în curs —, de a obține coordonarea ofensivei de iarnă sovietice cu un atac cu adevărat serios din partea Anglo-Saxonilor asupra centrului puterii germane. Această încercare dădu greș. În curând avu loc ceeace era de așteptat: După succese obținute la început cu mari jertfe, se împotmoli și această ofensivă de iarnă a Sovietelor. Ea se încurcă în tehnica defensivă suverană a frontului oriental german.

Urmare în pagina 8

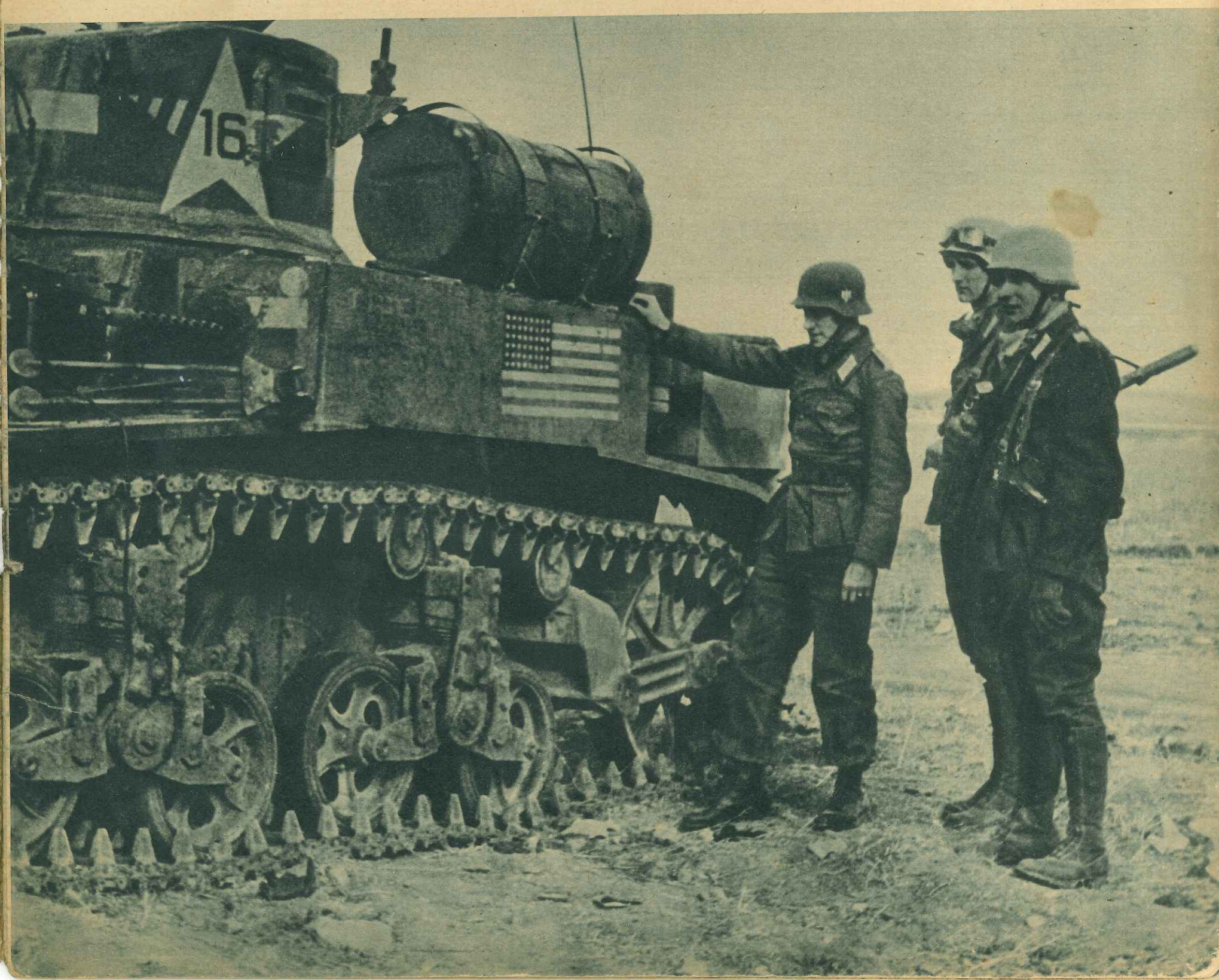

Sfârșitul călătoriei. *Unul dintre tancurile americane distruse în Tunisia* Fotografia: Schneider, reporter de război (PK)

SECRETUL CENTRULUI DE GREUTATE

DE LT. COMANDOR RUDOLF KROHNE

Următorul articol al unui specialist care se ocupă cu condiţiile războiului naval ne arată şi descrie cum s'a ajuns dela dispoziţia înclinată de luptă a lui Epaminonda la constituirea centrului de greutate din războiului modern

Este probabil că istoria lumii ar fi trecut de mult sub tăcere bătălia dela Leuctra (371 a. Chr.), în care comandantul teban Epaminonda a distrus o oştire spartană, dacă celebrul teban n'ar fi dăruit cu acest prilej istoriei războaielor poate cea mai mare şi cea mai uimitoare descoperire: ordinea de bătălie înclinată. În timp ce ordinea de bătaie a lui Epaminonda nu va fi fost mai largă decât câteva sute de metri, concentrarea trupelor germane după planul Schlieffen avu loc pe o distanţă de aproximativ 500 de kilometri, până când a fost oprit, după succese strălucite, prin „minunea de pe Marna". Să fi fost oare planul Schlieffen fals conceput, sau să nu fi fost pus în aplicare în mod consecvent? Nu cumva ideia simplă a lui Epaminonda era inaplicabilă la o scară atât de mare? — Un fapt cert este că fronturile terestre moderne nu se mai pot desfăşura cu şanse de succes după principiul simplu al lui Epaminonda. Trupele germane şi aliate luptă în Rusia Sovietică pe o distanţă de aproximativ 3200 de kilometri! Cel care priveşte de exemplu teatrul războiului naval dela Marea Barent prin Atlantic, Marea Antilelor, în jurul Africii de Sud până în Madagascar şi îl compară cu frontul oriental german, care de sigur întrece toate dimensiunile războaielor terestre de până acum, înţelege că în spaţiile oceanice este exclus un război în stilul lui Epaminonda. S'a învechit oare ideia genială a lui Epaminonda? Nu! Dar caracterul oceanic al războiului actual a suferit o transformare: formarea centrului de greutate.

Dacă noţiunea de formare a centrului de greutate apare mereu în cursul acestui război, sau dacă Churchill se scuză că „nu poţi fi tare pretutindeni", atunci aceasta nu e decât încă o dovadă pentru caracterul oceanic al actualului război. Ce e drept, nu e suficient în spaţiile mari să fii puternic în punctul decisiv la momentul just. Principiul formării centrului de greutate înseamnă că în însăşi planuirea unei operaţiuni trebue să se recunoască elementele de armament moderne care sunt predestinate pentru decisivă. După ce au fost găsite aceste elemente, trebue să se urmărească o asigurare a superiorităţii prin toate mijloacele, prin număr, construcţie, economia de război, instrucţie, din punct de vedere operativ şi politic şi o utilizare a acestora în punctul potrivit şi la timpul potrivit. Abia atunci se va fi realizat formarea centrului de greutate. Oricât de convingătoare ar fi exemplele de formare a centrului de greutate în toate operaţiunile terestre cu un caracter pronunţat „oceanic", nu vom enumera aici decât exemple din războiul naval.

În faţa ameninţărilor Angliei şi ale Statelor Unite, Japonia se văzu pusă în faţa problemei grele, cum şi unde trebue şi poate înfrunta atacul probabil. Ambii adversari dispuneau de puternice forţe navale şi de baze înaintate în întinderile Pacificului, contra Japoniei, în timp ce centrele lor de forţă erau inaccesibile pentru Japonia. Ce e drept, Japonia însăşi avea o flotă puternică, dar o punere în joc integrală a acestei flote pentru provocarea unei deciziuni asupra supremaţiei navale printr'o bătălie navală ar fi însemnat un mare risc, având în vedere raportul de forţe existent. Nu putea fi vorba de o ocupare a regiunilor de materii prime de importanţă vitală şi a bazelor inamice din Filipine, Arhipelagul Malaez, Malaezia şi Birmania, câtă vreme persista o ameninţare din flanc, din partea flotelor engleze şi americane dela Singapur şi Honolulu.

„Vasele port-avione ca centru de greutate"

Japonia a recunoscut din vreme vasul port-avion ca element decisiv, predestinat în această situaţie la decisivă pe întinderile oceanice. Într'adevăr, flota japoneză era în stare recurgă la sprijinul aerian indispensabil pentru orice operaţie, prin vasele port-avioane. În cazul când cu toate acestea ar urma vreo luptă navală undeva în largul Oceanului, împotriva unor puternice forţe inamice, atunci flota japoneză tot mai avea posibilitatea de a provoca un echilibru de forţe cu ajutorul avioanelor torpiloare şi de bombardament de pe vasele port-avioane, putând chiar obţine victoria

Un exemplu „dispozitivul înclinat de luptă". *După celebrul plan Schlieffen, armatele germane au intrat în acţiune în anul 1914 pe o linie lungă de 500 km, care era ancorată cu aripa stângă pe graniţa Elveţiei şi a cărei aripă dreaptă, simţitor întărită, trebuia să pivoteze, datorită presiunei sale superioare, prin Belgia şi Franţa de Nord. O spărtură care a avut loc la Marna a avut ca urmare întreruperea înaintării*

→

Drumul creerii centrului de greutate. *Problema pusă conducerii marinei germane la începutul războiului a fost de a creia un punct de greutate pentru folosirea marinei. Au fost executate o serie întreagă de acţiuni şi aşa zise acţiuni pentru a rezolva problema*

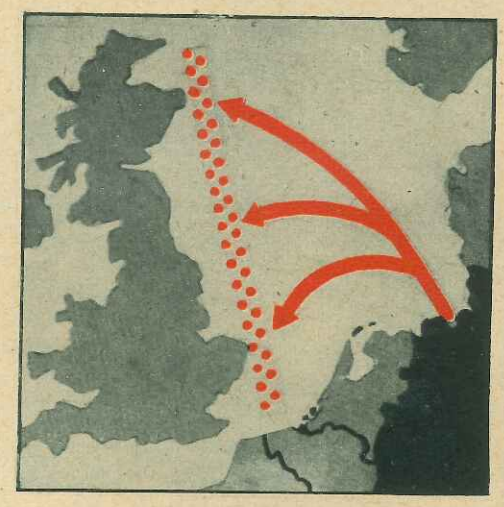

Mai întâi vasele noastre au plecat să mineze coasta de răsărit a Angliei. Prin această acţiune se făcuse primul pas pentru a ieşi din triunghiul umed al Golfului German (Marea Nordului)

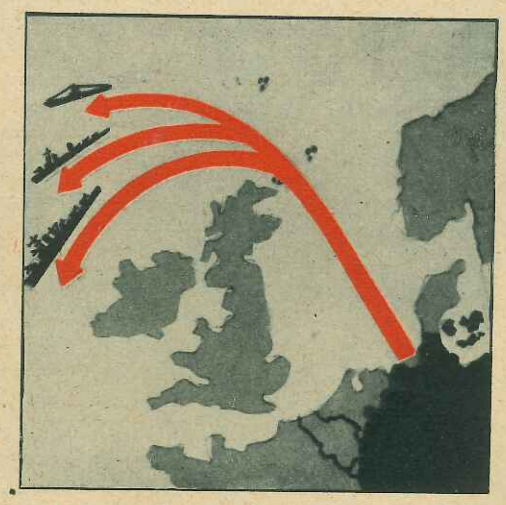

Apoi au fost puse în serviciu în mod provizoriu submarine, crucişătoare auxiliare şi alte vase de război. Ele toate au folosit aceluiaşi scop: căutării centrului de greutate

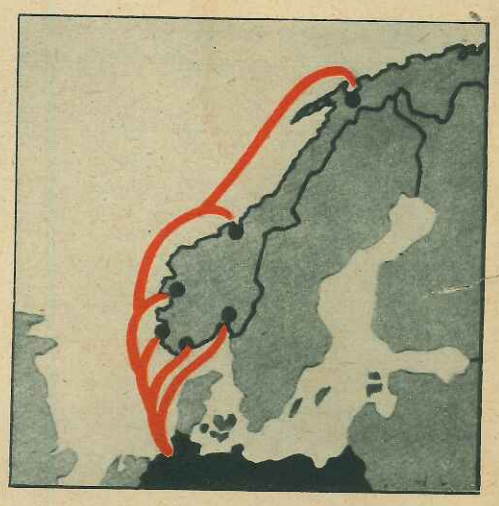

Prin marea acţiune, care a avut ca rezultat cucerirea şi ocuparea Norvegiei, libertatea de acţiune în Marea Nordului fusese asigurată. Fusese făcut astfel un pas decisiv

Consecința centrelor de greutate corect formate:

Harta arată rezultatul „creerii unui centru de greutate" corect, o noțiune explicată în articolul alăturat „secretul centrului de greutate". Astăzi marina de război germană stăpânește uriașul ținut desenat pe hartă cu negru,care se intersectează pe paralela ce trece prin insula Madagascar și anume în colțul sudestic al Africei cu spațiile stăpânite de flota japoneză (colorate în roșu). Punctele albe pe fond negru reprezintă scufundări efectuate de către submarinele germane, vaporașele, scufundările efectuate de crucișătoarele auxiliare germane în intervalul de timp dela izbucnirea războiului actual până la intrarea în război a Japoniei Desenuri: Rudolf Heinisch

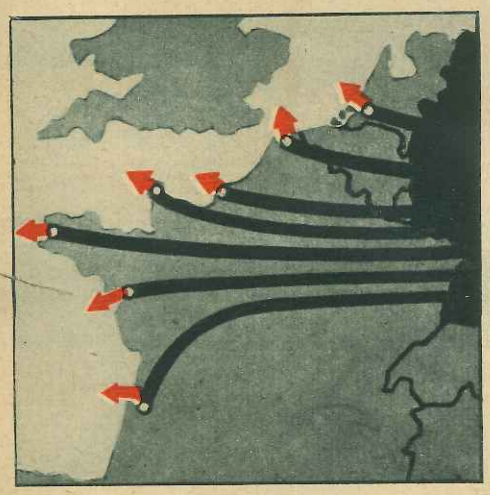

Atunci când au fost create și bazele din Franța, fuseseră câștigate poziții inițiale pentru submarine. Participarea submarinelor în lupta decisivă putea să înceapă

în bătălie, dacă aviația marinei îndeplinea speranțele puse în ea. De aceea, flota japoneză, printr'un spirit clarvăzător și o activitate neobosită de ani îndelungați, a creat aviația maritimă, instruind-o fără preget și cu jertfe mari și utilizând-o în momentul decisiv și în locul potrivit, în mod surprinzător și energic, de fiecare dată (Pearl Harbor, scufundarea vaselor de linie „Prince of Wales' și „Repulse" la Kuantan, bătăliile navale dela Sumatra și Iava). Vedem prin urmare în succesele flotei japoneze — succese care au constituit premisele și bazele tuturor succeselor pe uscat în spațiul indo-pacific! — rezultatele pregătirii tenace și chibzuite și ale realizării excelente a principiului formării centrului de greutate.

Chiar dacă nu trebue să ne mirăm de faptul că Statele Unite și Marea Britanie au încercat să prezinte evenimentele următoare drept „indicii ale redobândirii ofensivei în Pacific", ba chiar și drept „victorii", — bătăliile navale din Marea Coralilor și dela Midway, ocuparea insulelor Attu și Kiska din Aleutine din partea forțelor navale japoneze precum și operațiunile de debarcare problematice ale Statelor Unite în regiunea insulelor Solomon au fost caracterizate în mod decisiv de acțiunile energice ale flotei japoneze: Surpriza scontată de forțele navale americane foarte slăbite, cu prilejul incursiunilor lor (Marea Coralilor, Strâmtoarea Torres, Insulele Solomon), a dat greș. Forțele navale japoneze și aviația marinei au intervenit de fiecare dată, decise și capabile de lovituri puternice. În schimb a

Urmare în pagina 26

„Strasbourg", vasul-amiral francez. *Pe acest vas se afla amiralul flotei. De aici s'au dat ordinele de scufundare ale flotei franceze din portul Toulon*

IN PORTUL TOULON

Fotografii documentare ale evenimentelor petrecute în portul de război francez la 27 Noembrie 1942

Vasul de linie „Strasbourg" pe fund. *După ce ofițerii și echipajul au părăsit vasul, s'a dat drumul valurilor, așezându-se nava pe fundul portului foarte puțin adânc. Cuirasatul avea un deplasament de 26 500 tone și fusese lansat la 12 Decembrie 1936*

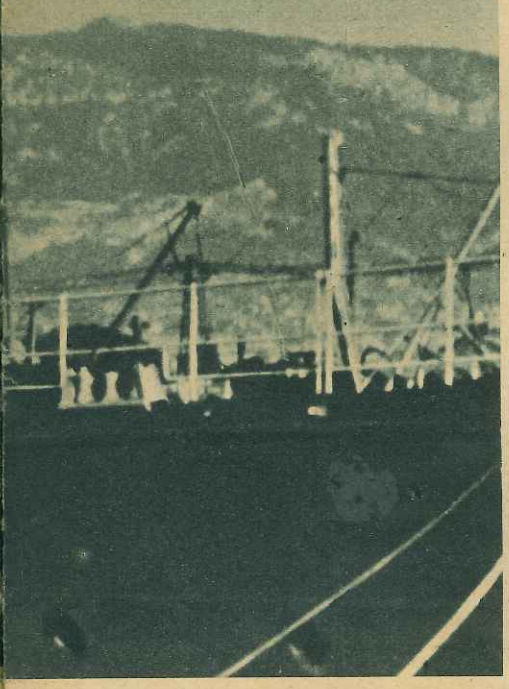

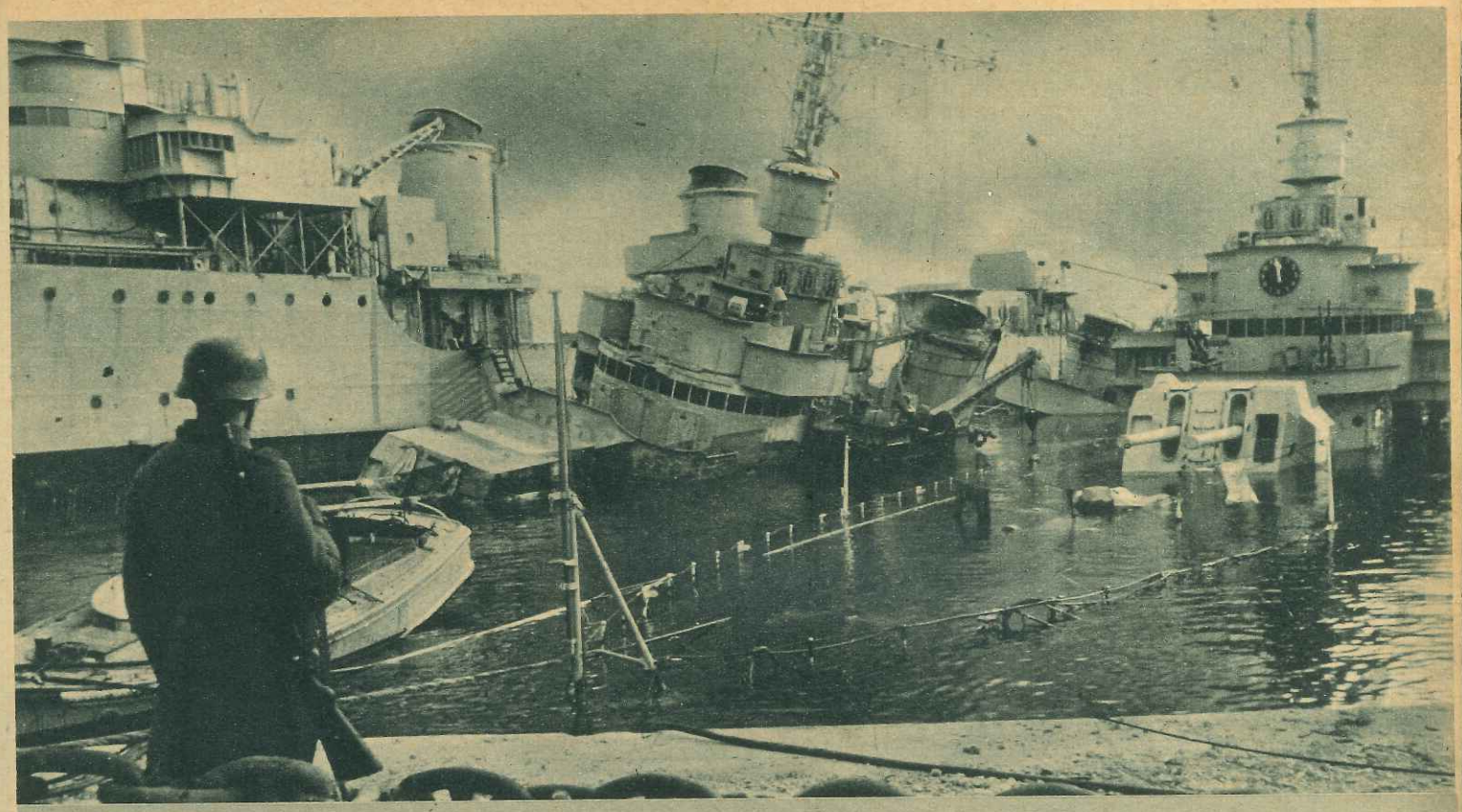

In portul torpiloarelor şi distrugătoarelor. *Alături de un distrugător mare intact se află două contratorpiloare mici, având puntea sub apă*

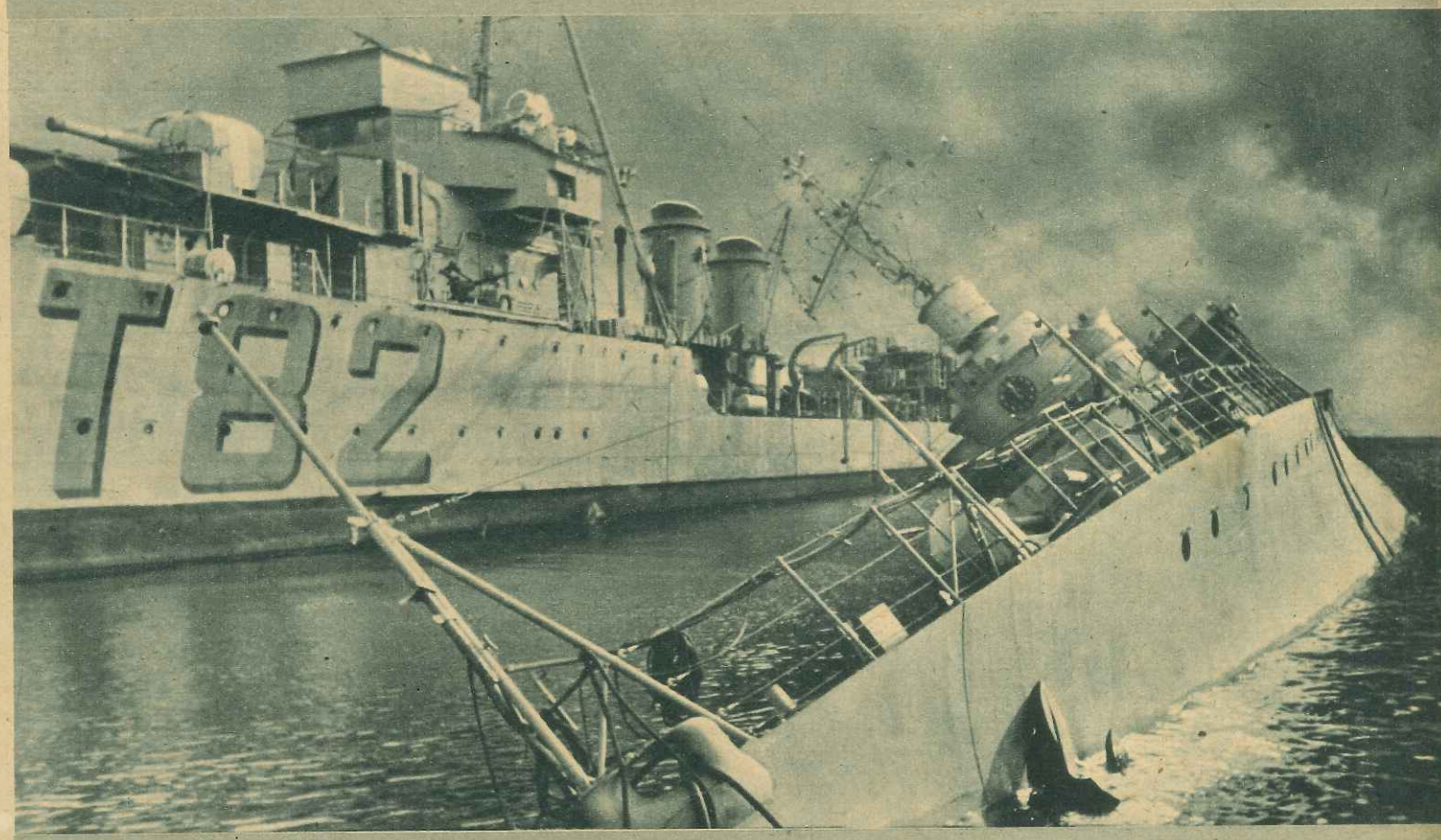

Un alt colţ al portului torpiloarelor şi distrugătoarelor. *Este aceeaşi imagină. Alături de un mare distrugător intact se află unul mic, scufundat*

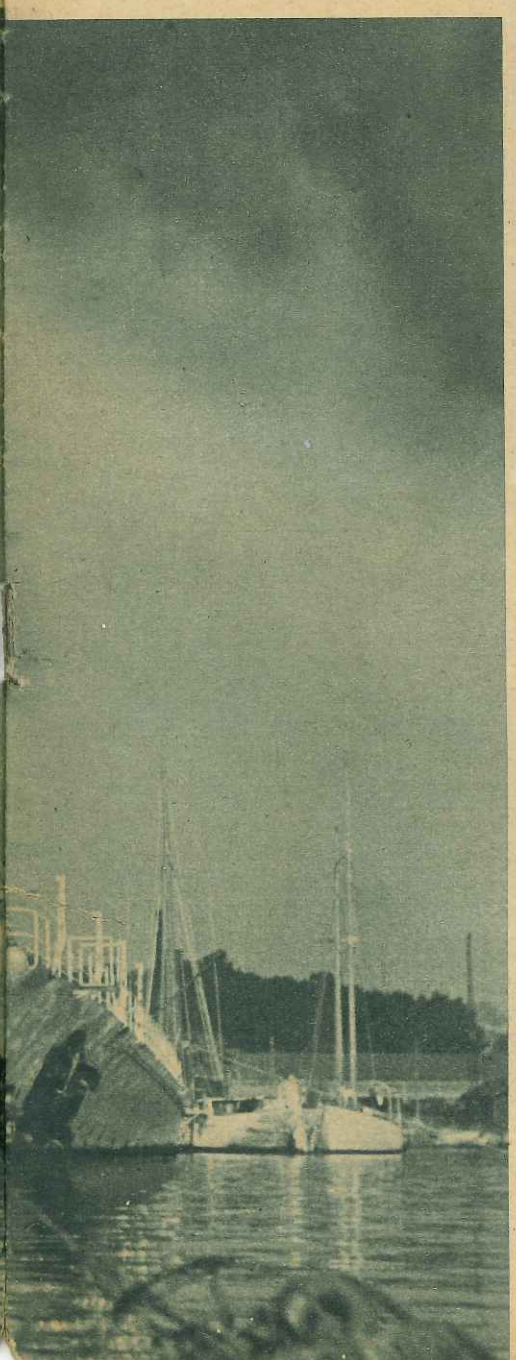

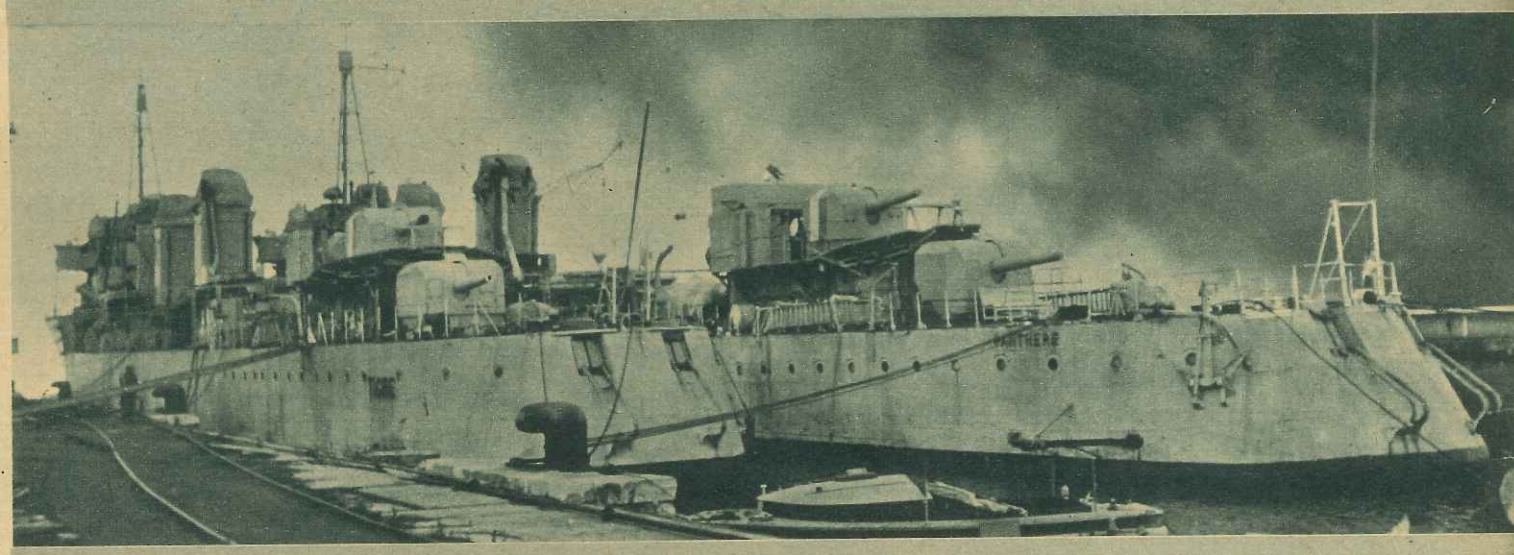

Un alt aspect: *Două mari distrugătoare, ancorate la locurile lor, „Tigre" şi „Panthère". Ele au un deplasament de câte 2126 tone*

CEA DE A TREIA ILUZIE A LUI ROOSEVELT

Urmare din pagina 3

În această privință se desvăluie cea de a treia mare iluzie a dușmanilor anglo-americani ai Europei în acest război.

Dela deșertăciunea Liniei Maginot...

Cea dintâi iluzie a fost credința deșartă în Linia Maginot, criticată chiar în America și Anglia, că acest război s'ar putea câștiga prin defensivă și blocadă, ca un război naval și de expectativă. Nu numai Franța, ci întreaga lume occidentală, Chamberlain ca și Churchill și mai ales și Roosevelt credeau în acest prim stadiu al iluziilor democratice cu privire la evoluția acestui război. Ei credeau în renumita teorie a lui Liddell Hart, după care defensiva constitue în orice caz un avantaj față de agresor. Această teorie neglija cu totul faptul că aceasta este eventual posibil în cazul unei mari puteri terestre care dispune de linia inferioară, dar niciodată în cazul unei puteri terestre care nu poate avea mobilitatea necesară pentru formarea centrelor de greutate în punctele în care inamicul ia inițiativa. Prin urmare nici Anglia nu era în stare să dea vreun ajutor aliatului său francez, și trebui să-l lase în voia soartei, după ce în Septembrie 1939 se pierduse singura șansă a războiului pe două fronturi contra Germaniei în Europa. Roosevelt nu putu face nimic nici la strigătele de ajutor ale lui Reynaud, lansate din Bordeaux, decât să-și exprime simpatia prin telegrame patetice. Acest prim stadiu al iluziilor puterilor occidentale se termină cu prăbușirea militară a Franței.

...până la desamăgirea în privința Japoniei

Cel de al doilea stadiu al iluziilor avu loc în primul rând nu atât pe plan militar, cât mai ales pe plan politic. Era vorba de o apreciere cu totul greșită a forțelor Japoniei ca mare putere, și deci de o supraevaluare a greutății militare pe care o puteau arunca Statele Unite în balanța politică mondială. Roosevelt și sfetnicii săi credeau că Japonia ar putea fi constrânsă la inactivitate în timpul acestui război prin torturi și amenințări economice. Și Churchill accentuă această părere, în August 1941, în momentul în care politica din Asia Orientală a Statelor Unite a fost stabilită la prima întâlnire de pe Atlantic. Intregul plan de război anglo-american se baza pe această iluzie. Pe atunci Roosevelt credea că va fi suficient în general ca Statele Unite să joace rolul de împrumutare și arendare de material de material de război, cu deosebirea față de războiul mondial că acum America intenționa să încaseze tributul imediat. Dacă în prealabil se încasase posesiunile britanice din Indiile Occidentale, în schimbul a 50 de distrugătoare vechi, apoi Roosevelt cerea acum o „participare" la Imperiul Britanic.

Inarmările Statelor Unite însăși n'aveau decât un rol secundar în această a doua fază a iluziilor. Ele n'aveau decât rostul ca Statele Unite — după concepția de pe atunci a lui Roosevelt — să intervină în ultima fază a războiului ca singura putere care să aibă o flotă absolut intactă, pentru a dicta pacea și a pune mâna pe hegemonia mondială reală. Statele Unite se amăgeau cu gândul că nu vor trebui să ducă niciodată un război pe două fronturi, la marginile Atlanticului și ale Pacificului. Se credea că Japonia „va lătra, dar nu va mușca". S'a evidențiat chiar în această fază secundă a iluziilor deplina incapacitate a „marelui tată alb" de a evalua just factorii psihologici și militari. La 8 Decembrie avu loc ceeace se scontase din partea tuturor celor care cunoșteau esența forțelor ce animă această epocă. Numai Roosevelt, împreună cu amiralii și generalii săi atât de deștepți, se dovedi a fi extrem de surprins de saltul de tigru al Japoniei spre Havai, Guam și Filipine. Intregul plan de război al Statelor Unite și al Angliei se prăbuși în acest moment. Urmarea acestei a doua exagerări a valorii proprii, a acestei iluzii secunde a puterilor occidentale fu nu numai pierderea a aproape jumătate din totalul cuirasatelor americane, ci și pierderea unui imperiu gigantic, deoarece Indiile Olandeze păreau a fi intrat de mult în succesiunea americană. Zadarnic se încercă acum în Statele Unite să se facă eroi din niște generali mediocri, ca de pildă Mac Arthur. Marele Stat Major american care printr'o propagandă sistematică se retrăsese în prealabil în semiobscuritatea mistică a proprietarului unic al pietrei filosofale, se dovedi a fi acum un club de gentlemeni bosorogi, cărora le lipsea atât prevederea cât și conducerea politică. Marele Stat Major și zecile de oficii economice de război din Statele Unite nu se îngrijiseră nici măcar de rezervele de cauciuc necesare pentru continuarea înarmărilor! Iluzia era atât de desăvârșită, încât se credea că teritoriile de materii prime din Extremul Orient vor sta la dispoziția Statelor Unite în tot timpul războiului.

Au trebuit să treacă luni de zile până când Roosevelt și comandamentul american să poată avea măcar o privire asupra situației și să conceapă planuri corespunzătoare nouei situații. În luna Ianuarie a anului 1942 ar mai fi existat posibilitatea de stăvilire a rapidei expansiuni japoneze, prin deplina punere în joc a forțelor navale americane. Dar deoarece departamentul marinei din Washington fusese de părerea că războiul naval din Extremul Orient nu se poate duce decât cu grosul flotei britanice sau abia după construirea flotei americane „bioceanice" (adică după 1945), forțele fură fărâmițate în mici ofensive partiale care n'au dat niciun rezultat, dar care au prilejuit pentru flota americană pierderea unui mare număr de cuirasate prețioase, de vase port-avioane și crucișătoare. În răstimp de un an, forțele navale anglo-americane au pierdut în felul acesta 262 de vase de război, printre care 11 vase de linie, 11 vase port-avioane și 18 crucișătoare grele. Aici începe faza celei de a treia iluzii.

Iluzia imitației

Acest al treilea stadiu ar putea fi numit iluzia imitațiilor, din două motive: în primul rând, fiindcă Americanii sunt convinși că din punct de vedere militar, actualul război nu e decât repetarea primului război mondial, cu câteva variante, iar în al doilea rând fiindcă ei cred că n'au decât să imite marile idei strategice aplicate de Adolf Hitler sub forme mereu noi față de Polonia, Norvegia și Franța, până la giganticele bătălii din Uniunea Sovietică, aplicând aceste idei în mod rațional contra Germaniei și a Europei, dacă se urmărește o realizare „ușoară" a țelurilor.

Ce e drept, pentru noi Europenii pare fi absurd faptul că din desfășurarea primului război mondial se trag astfel de concluzii cu privire la actualul război. Intr'adevăr, toți factorii esențiali sunt cu totul diferiți de partea noastră, cea europeană. Dar aceasta nu e cazul pentru Americani. Dimpotrivă, cariera și evoluția spirituală a lui Roosevelt dă dovadă de un paralelism uimitor cu biografia lui Wilson, în afară de faptul că însăși cariera politică a lui Roosevelt se începe odată cu intrarea sa în cabinetul de război al lui Wilson. Campania electorală a lui Wilson din anul 1912 a fost câștigată contra republicanilor sub parola „New Freedom". Campania electorală a lui Roosevelt din anul 1932, sub parola de „New Deal" a continuat tocmai în punctul în care dăduse greș în domeniul politic intern președintele Wilson, înainte de realegerea sa. Și încercarea de reformă politică internă a lui Roosevelt eșuă. Dar în tocmai ca și Wilson în anul 1916, și Roosevelt reuși la alegerile de președinte din anul 1940 sub parola că va feri de război poporul american. La fel ca și Wilson, dar și mai sistematic, el pregăti în același timp intrarea în război a Statelor Unite, de care majoritatea poporului american nu voia să știe, nici în 1917 și nici în 1941. Paralela este atât de desăvârșită încât nici parolele de propagandă ale lui Roosevelt nu se deosebesc deloc de cele proclamate lumii de către Wilson. „Make the world safe for Democracy" — este tot așa lozinca lui Wilson în 1917 ca și lozinca lui Roosevelt în 1940. Chiar insipida Cartă a Atlanticului din anul 1941 dovedea acest lucru, și de aceea ea n'a întâlnit chiar în sânul poporului american decât indiferență. Ce e drept, într'un anumit punct, ideologia lui Roosevelt se deosebește de aceea a lui Wilson: Roosevelt este animat de o vastă pretenție la hegemonia mondială, în timp ce Wilson nu-și asuma pentru sine decât rolul de arbitru suprem.

O rețetă pentru ofensivă

Deci dacă privim lucrurile din punctul de vedere al Americii, în special din perspectiva președintelui, va rezulta într'adevăr că Roosevelt și cercul său intim de colaboratori au acționat cu totul conștient în sensul acestei paralele cu Wilson. Prin urmare, nimic nu era mai simplu decât ca Roosevelt să facă o paralelă pur și simplu și din desfășurarea actualului război față de primul război mondial. In sens mai adânc, fără să aibă habar despre transformarea revoluționară care avusese loc între timp în Europa și Asia, el își căută printre generalii americani un nou Pershing. În același timp, Marele Stat Major american încercă să tragă consecințele din urmările îngrozitoare ale ideii fixe cu Linia Maginot și ale subevaluării puterii Japoniei. Chiar înainte de ocuparea Singapurului, apăru o carte cu titlul „Defence will not win he War", de locotenent-colonelul W. F. Kernan. Criticând aspru teoria primatului puterii navale, o teorie predominantă până acum la marile state majore occidentale, Kernan ceru un război ofensiv contra Europei. Războiul n'ar putea fi câștigat — după teoria sa foarte originală — decât printr'o ofensivă fulgerătoare, prin surprindere. El susține că puterii navale nu-i revine decât un rol subordonat și auxiliar. El recomandă această ofensivă încă în primăvara anului 1942 contra Italiei, pretinzând că acolo ar fi punctul cel mai sensibil al sistemului defensiv european, prin situația geografică. Dar privite în amănunt, rețetele sale rămân vagi. Ele nu înseamnă în definitiv decât o imitare a strategiei lui Hitler din partea Aliaților.

Nu există vreo țară pe glob, în care să se fi răspândit vreodată atât de multe cărți cu titlul „Calea succesului" sau „Metoda sigură de a deveni geniu", ca în Statele Unite. Mediocritatea se străduește mereu să iscodească taina geniului pe o cale ușoară, mânată de dorul nemărturisit de a se folosi în chip egoist de avantajul geniului. Era prin urmare natural ca Roosevelt și Marele Stat Major american să creadă că au aflat în raționamentele lui Kernan un fel de „Sezame, deschide-te!" Pe deasupra, toate acestea păreau a se potrivi excelent cu prejudecata că acest război n'ar fi decât o repetare a celui precedent. Gândirea înseamnă muncă, iar prejudecata, plăcere.

Când s'a început să se proiecteze planurile concrete ale Marelui Stat Major, lucrurile au luat în curând un aspect cu totul deosebit. În timp ce propaganda ofensivă se răspândea fără piedică iar strategii de birou se și vedeau în marș spre Roma, Viena și Berlin, Marele Stat Major american fu constrâns să constate cu amărăciune că situația din Europa nu aducea deloc cu cea din anii 1917-1918. Pe atunci, diviziile americane putură să debarce la câțiva kilometri de regiunile centrale germane. Războiul de submarine trecuse de apogeu. Atlanticul era dominat în mare parte de flota anglo-americană. Frontul la care au ajuns Americanii se apropia în Flandra de porțile Germaniei. Blocada slăbise armatele germane. Regiunile fertile ale Ucrainei nu puteau fi folosite decât într'o măsură foarte mică pentru hrana poporului și a armatei. Aprovizionarea cu materii prime era sufocată.

Laurii la periferie

Unde sunt analogiile acestor fapte în toamna anului 1942? Continentul european era transformat într'o fortăreață apărată în mod unitar. Orice încercare de a debarca pe coastele care nu erau încă incluse în acest sistem defensiv, de exemplu la Riviera franceză, nu se putea termina decât cu un eșec, după exemplele dela Namsos, Dunkerque, din Grecia, Creta și dela Dieppe. Toate operațiunile ofensive de până acum ale Americanilor au trebuit să se desfășoare pe o linie extrem de largă din jurul nucleului de forță al Axei: Groenlanda, Islanda, Madagascarul, Martinica și Basra erau astfel de etape care au provocat entusiasm în rândurile aliaților, dar care au rămas de o importanță cu totul secundară pentru desfășurarea propriuzisă a războiului. De aceea, s'a încercat să se aplice „lovitura decisivă". Dar s'a dovedit că nu se putea începe decât la 1200—1600 km dela regiunea industrală centrală a Europei! „Frontul al doilea" era îndepărtat până la marginile pustiului Saharei. Cu tot timpul defavorabil, războiul submarinelor a dat cifre record de scufundări.

Nu era vorba de analogii față de anul 1917 în cazul acestei prime acțiuni americane din jurul Europei, ci de o reciprocă exactă. Generalul Eisenhower, care fusese numit comandant al trupelor americane din „Europa" — de acord cu programul lui Kernan —, nu putea nici măcar să îndrăznească să înglobeze în programul său de debarcare Tunisia, care la început era de asemenea lipsită de apărare. Rolul său n'avea nimic de a face cu cel jucat odinioară de Pershing. Dimpotrivă, el se aseamănă cu rolul numeroșilor generali britanici care s'au uzat în războiul african din deșert.

Până și agitația americană avu dificultăți în privința continuării drumului cu aceeași viteză. În primele zile după invazia în Africa de Nord franceză, Roosevelt voi să dea cu orice preț impresia că de acolo n'ar fi decât doar un „salt" până la coastele Europei. Dar ce mai salt! Tocmai aceasta era iluziua nouă, cea de a treia. Acum, după ce coasta

Sfârșitul în pagina 28

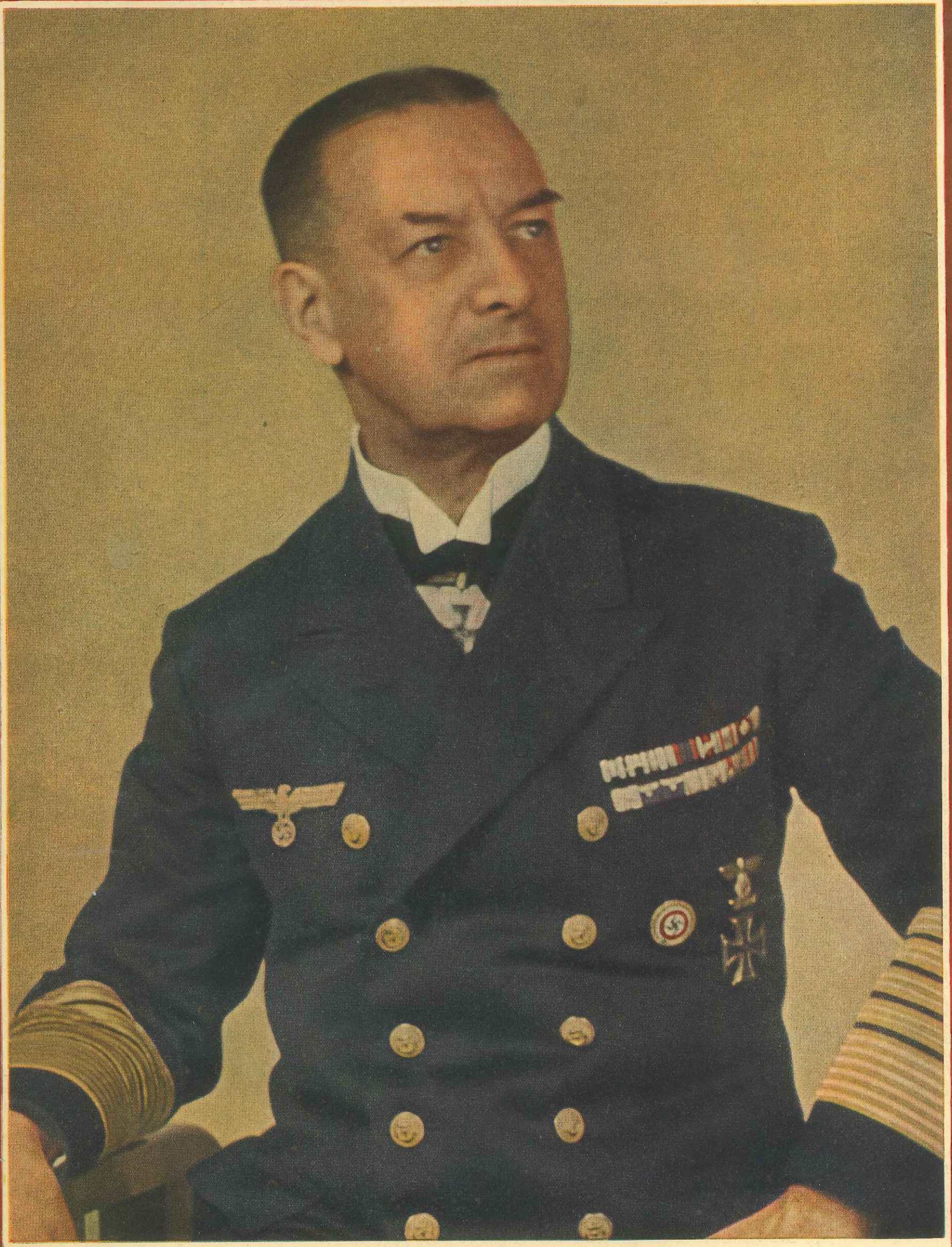

Marele Amiral Raeder

Comandantul suprem al Marinei de Război Germane

1 *După săptămâni de misiune plină de succese contra inamicului — având nouă fanioane ce indică nouă victorii — echipajul submarinului şi-au luat rămas bun dela furtunile şi primejdiile Oceanului. Acum au venit pe punte aproape cu toţii. Fac semne celor de pe uscat, camarazilor dela apărarea coastei, iar marinarul semnalizator răspunde la salutul de bun-sosit din partea staţiunii de semnalizare. Un mare vas de protecţie (dreapta) a escortat submarinul din larg şi acum îl însoţeşte în port*

O bază de submarine

la Oceanul Atlantic

Corespondentul de război (PK) Hanns Hubmann descrie în cele opt capitole fotografice următoare reîntoarcerea unui submarin german la baza sa de pe coasta Atlanticului, puţinele săptămâni de recreaţie ale echipajului şi de reparaţie a submarinului, apoi noua plecare în misiune contra inamicului

←

Prin dreptul Coloniei Capului, în căutarea inamicului.
Fotografia : Sublocotenent Weiss, reporter de război (PK)

I. Reîntoarcerea

2 *Echipajul s'a adunat pe provă şi se pregăteşte pentru reîntoarcerea la civilizaţie. Şepcile se aşează cât mai corect pe pletele stufoase — cu cocarda exact în dreptul nasului — iar barba, mândria submarinişlilor, se mai răvăşeşte încă odată*

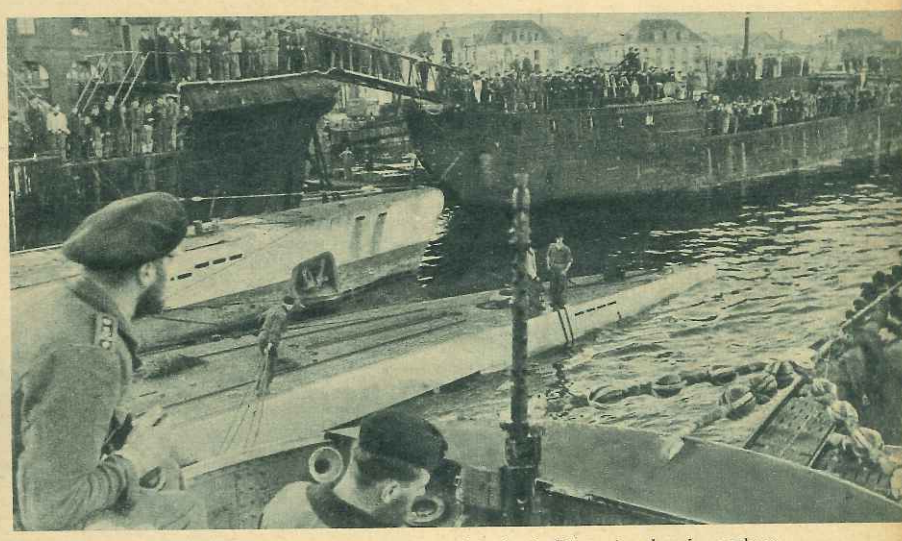

3 *Submarinul alunecă încet la dană. Timonierul şef conduce manevra. Echipajul se aliniază pe provă, fiind salutat de sute de spectatori. Orchestra intonează cântecul „Denn wir fahren gegen Engeland . . .“ Odgoanele vor fi aruncate imediat . . .*

4 *Submarinul e ancorat. După săptămâni lungi de misiune contra inamicului, după ce n'au văzut pământ decât de departe, vine pe bord o părticică din patrie, o scândură îngustă*

5 *Clipa de mu't aşteptată: Oamenii sunt iarăşi pe uscat! Fetele îi primesc cu flori*

II. Iarăşi bere, poştă, soldă şi săpun

6 *Şeful de flotilă, care a venit primul pe bord, a luat cu el echipajul dela dană la cantină, cinstindu-şi băieţii cu o bere rece (din Brema!) — o plăcere de mult aşteptată!*

7 *Acum a sosit apogeul solemnităţii de primire: împărţirea poştei. Doi camarazi împart scrisorile şi pachetele care s'au strâns aici în timp de câteva luni . . .*

8 *In curând oamenii sunt adânciţi în scrisorile lor, bucurându-se de veştile bune, ca aici mezinul cu „barba de submarin". Soră-sa când a fost în concediu . . . Dar să lăsăm asta!*

9 *După solemnitatea de primire, oamenii s'au reîntors la bord. Casierul le plăteşte solda care s'a strâns în timpul lung petrecut pe mare. O casă de bani plină a sosit pe submarin . . .*

10 *Iar bărbile frumoase cad victime foarfecilor şi bricelor . . .*

III. Incepe activitatea de şantier

11 *Un nou program pe vas: Submarinul e descărcat. Primul ofiţer de gardă confirmă „mixerului" de torpile că în timpul misiunii s'au tras toate torpilele ale căror cărţi pleacă acum pe uscat*

12 *O comisie de funcţionari ai şantierului se coboară în pântecele submarinului. Comisia discută cu inginerul-şef la faţa locului măsurile ce trebuesc luate.*

14 *Apoi în sala istorică de conferinţe, cu pereţii împodobiţi cu siluetele eroilor marinari francezi, comandamentul şantierului, comandantul submarinului şi inginerul flotilei stabilesc termenele lucrărilor de reparaţie, în timp ce*

13 *Inventarul submarinului apare pe punte: Organe de maşini, resturi de hrană, ruie, unelte, cutii şi lăzi! Smutje îşi scoate toate tacâmurile la aer liber!*

15 *. . . submarinul este remorcat în doc. În fund se vede un alt submarin, care a fost reparat şi acum iese din doc*

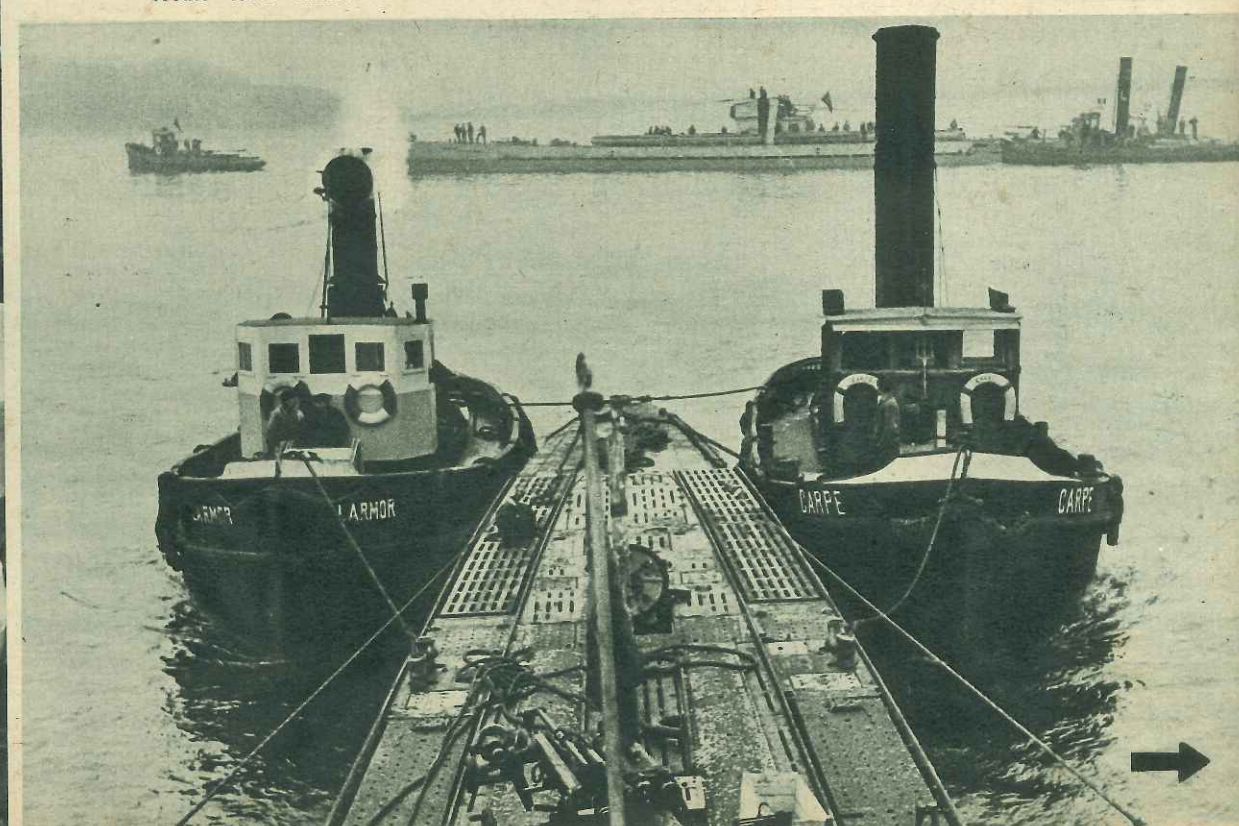

IV. In docurile de beton

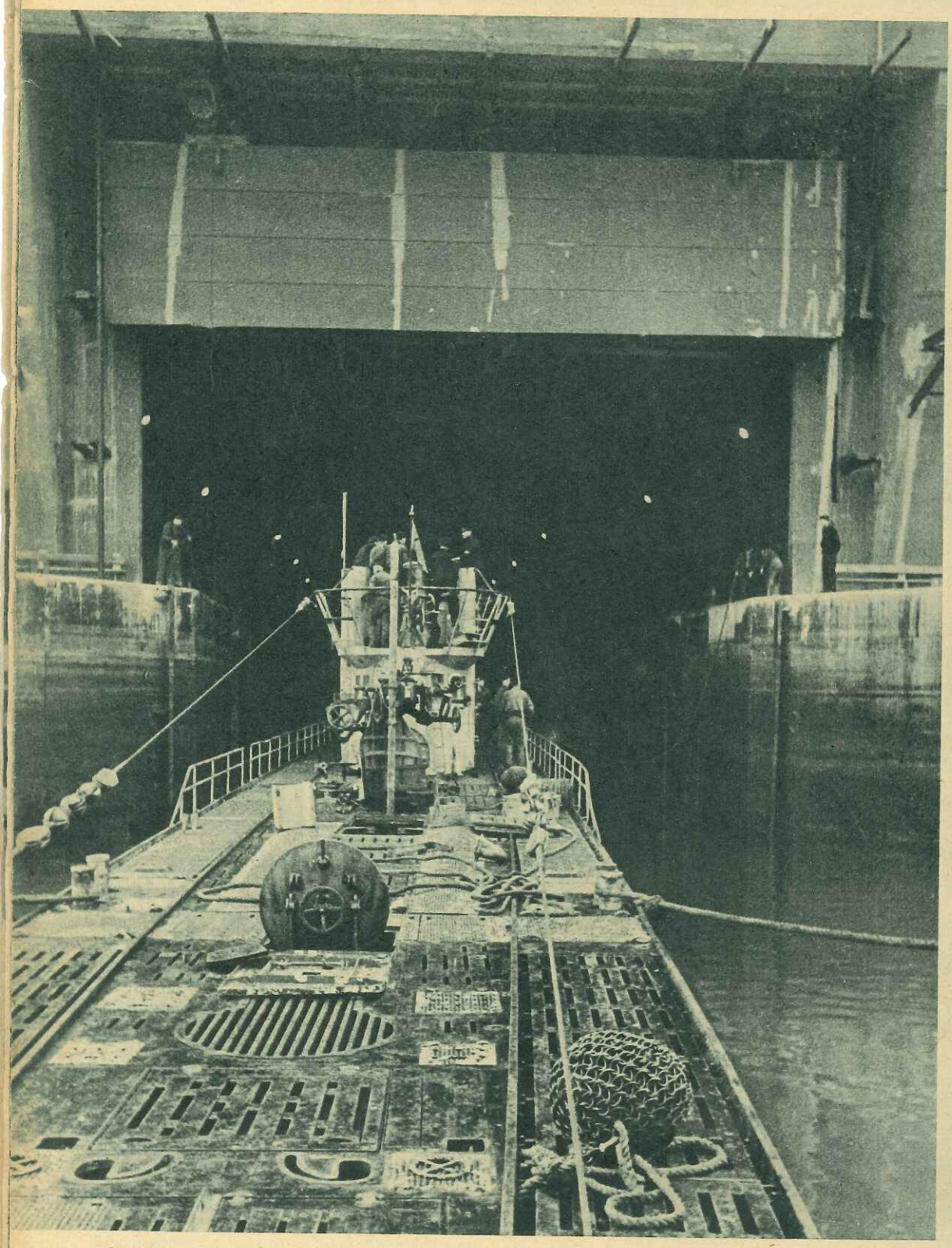

16 *Poarta gigantică a unei intrări la instalația de adăposturi betonate este deschisă, iar submarinul alunecă încet, împins de remorchere, în adăpostul uriaș construit de Organizația Todt, unde e ferit de bombe. In adăpost, submarinul e ridicat din apă și pus în docul uscat pentru lucrările de reparație necesare.*

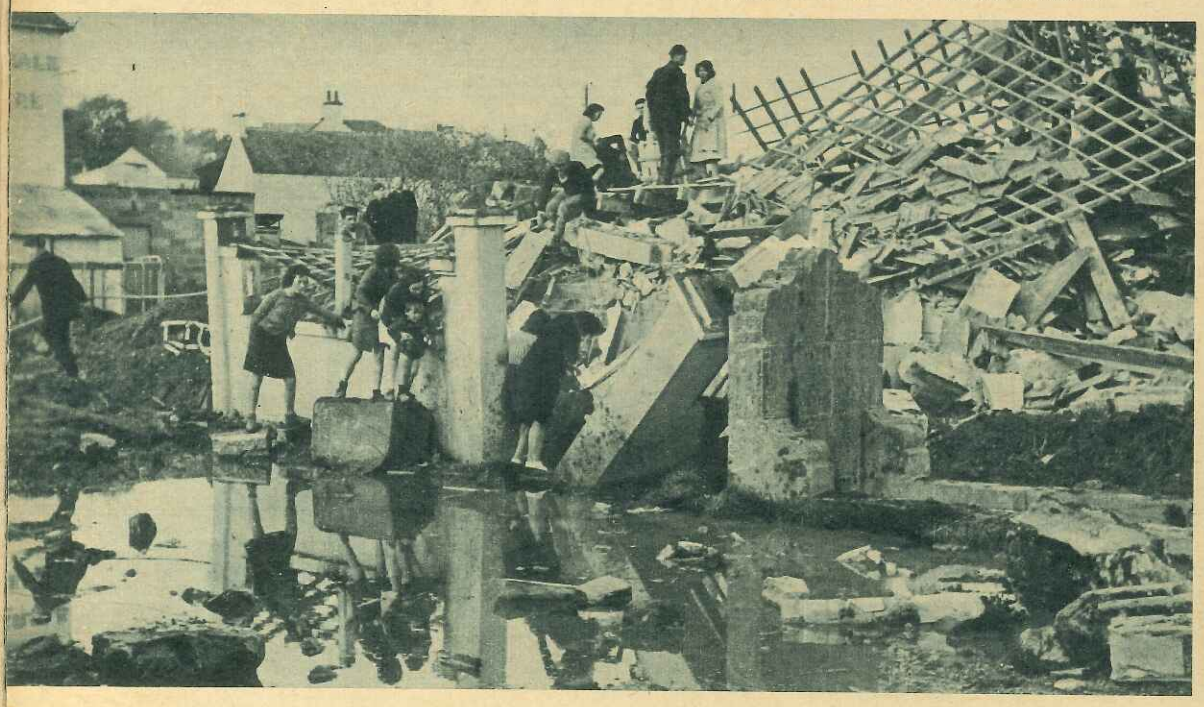

17 *Acoperișuri și pereți foarte groși de beton armat apără submarinele de orice turburare din partea bombelor engleze. Ce e drept, Englezii vin mereu, dar nu fac victime decât printre populația civilă franceză, distrugându-i casele.*

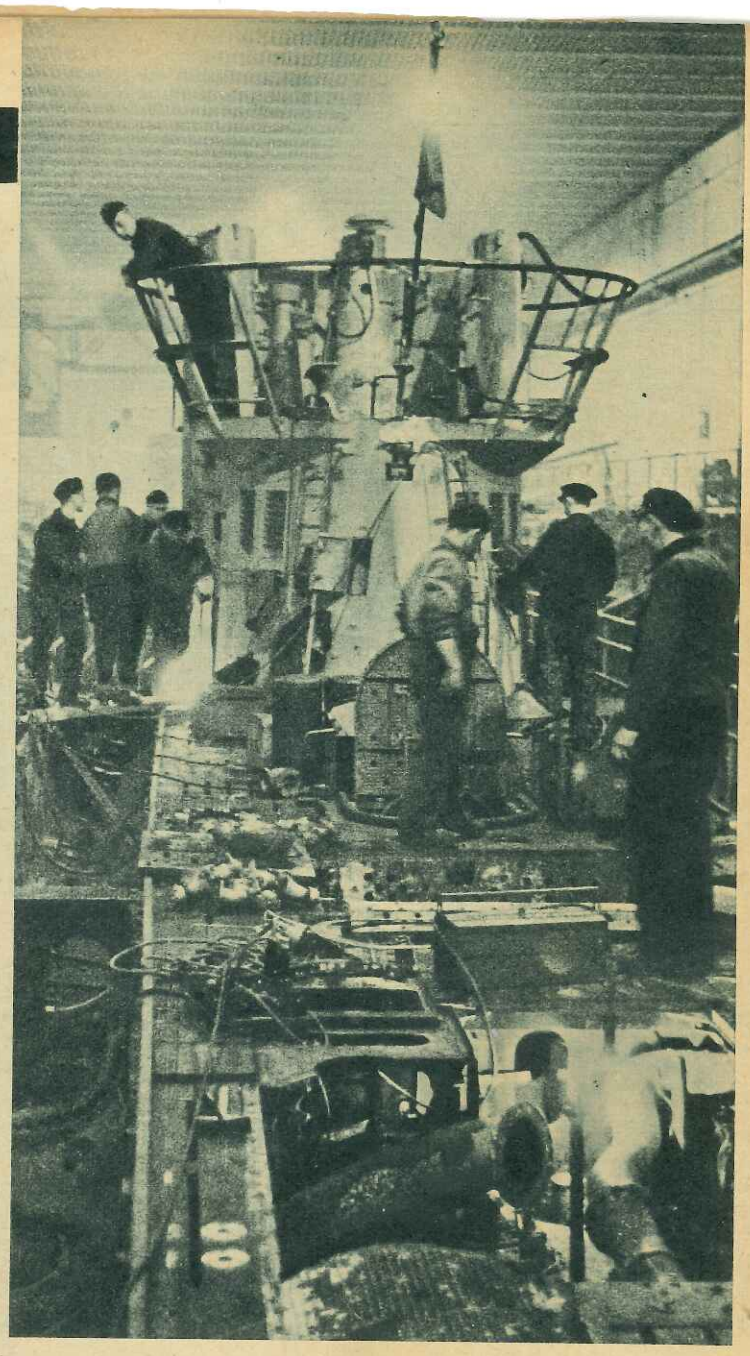

18 *Dar submarinul e bine ferit în docul de beton armat. S'au scos toate plăcile și o mulțime de muncitori se străduesc să înlocuiască sau să repare orice lucru care s'a stricat pe drum de elementele naturii sau de acțiunea inamicului.*

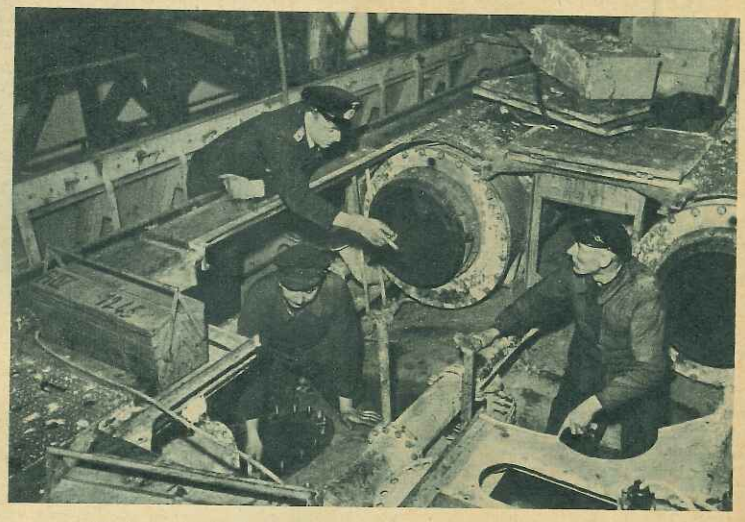

19 *Mașinistul-șef al submarinului, împreună cu inginerii de pe șantier, controlează lucrările dela eșapamentele motorului Diesel.*

20 *Și o parte din echipaj rămâne mereu în apropierea submarinului și ajută la lucrări. Marinarii mașiniști curăță piesele de rugină și le vopsesc cu un nou strat protector.*

V. Raportul şi . . .

21 *Comandantul, un tânăr căpitan care a luptat şi în războiul din Spania ca aviator, dă raportul comandantului său, Amiralul Dönitz. El descrie drumul, luptele şi toate scufundările în modul cel mai exact*

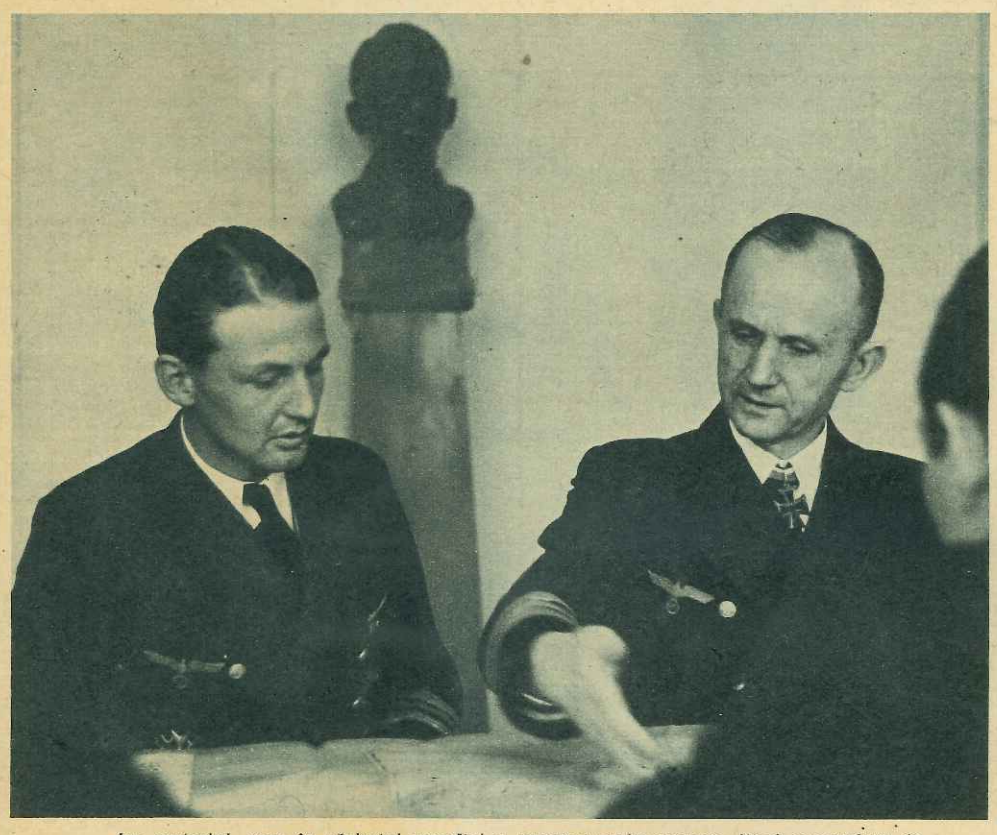

22 *Iar amiralul, care în războiul mondial a repurtat multe succese fiind comandant de submarin, face obiecţiuni, dă sfaturi şi trage concluzii pentru sine şi pentru statul său major din rapoartele comandanţilor săi care vin la el după fiecare misiune la inamic*

23 *Submarinişti şi muncitorii locuesc cu toţii în adăposturi gigantice, apăraţi tot atât de bine ca şi submarinele. In afară de aceasta mai sunt apăraţi şi de obstacole de sârmă ghimpată şi de camarazii din infanterie*

24 *Iar acum a sosit momentul în care urmează să se acorde decoraţiile conferite de Führer echipajului. S'a dat ordin de inspecţie în uniforma albastră. Submarinişti care altminteri sunt îmbrăcaţi în uniforme speciale, se transformă iarăşi în marinari adevăraţi. Fochistul (stânga) urmează să primească de asemenea Crucea de Fier. Până acum câteva minute a fost la infirmerie. Pentru a fi gata la timp, este ajutat de primul ofiţer de gardă! Mezinul echipajului, scăpat de mult de barba blondă, şi-a călcat frumos panglicile şepcii de mătase, ca şi camarazii săi (dreapta)*

VI. ...răsplata

25 *„Knoop! Ți-ai pus șapca parcă ai fi un Indian!" Maistrul radiotelegrafist inspectează pe oamenii care urmează să fie decorați cu Crucea de Fier de comandantul flotilei*

26 *Maistrul radiotelegrafist e în frunte, iar comandantul flotilei, el însuși un comandant de submarin decorat cu Crucea de Cavaler, îi prinde în piept Crucea de Fier Clasa I. Maistrul radiotelegrafist e singurul om din echipaj decorat după această misiune cu Clasa I.*

27 *Iar Knoop, marinarul semnalizator cu „șapca de Indian" se bucură mult când comandantul flotilei îi înmânează panglica decorației și îl felicită. Comandantul submarinului (stânga), care poartă de mult Clasa I și decorații spaniole, se bucură și el*

28 *Seara se face un chef monstru. Întregul echipaj s'a adunat în căminul submariniștilor. Se mănâncă și se bea bine. Se cântă cântece, iar „cabaretul" improvizat al camarazilor este răsplătit cu aplauze*

29 *Și încă o răsplată frumoasă pentru marinari: concediu! Mașinistul-șef al mașinii electrice, semnalizatorul și timonierul-șef în uniformă de concediu. Alți camarazi stau alături. O parte a echipajului lucrează la submarin. Ei vor primi concendiu după reîntoarcerea camarazilor*

VII. Apărarea bazei

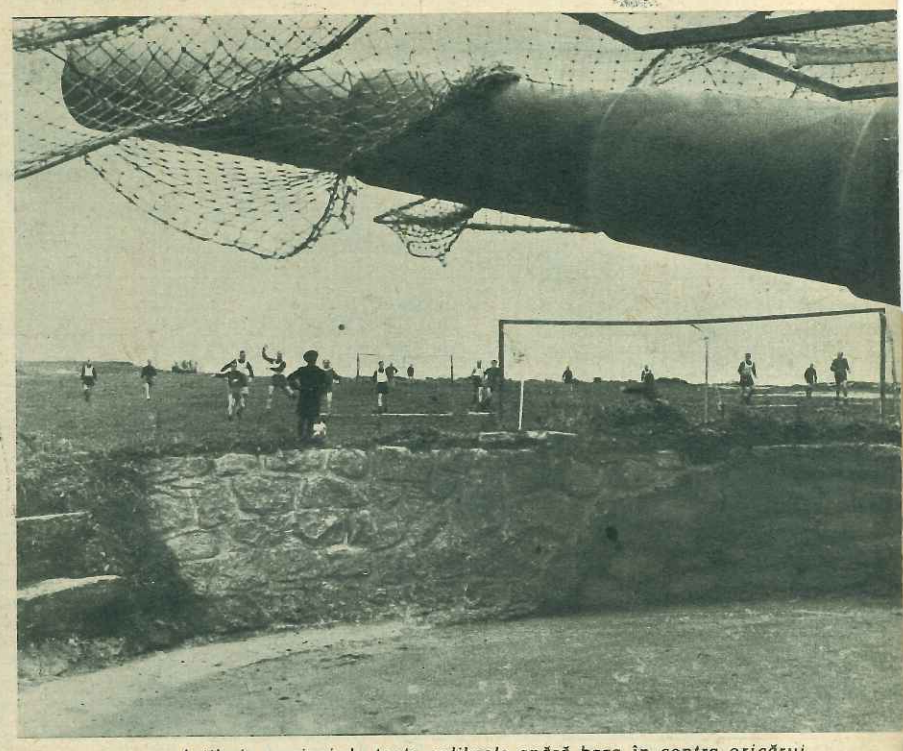

31 *Artileria marinei de toate calibrele apără baza în contra oricărui atac inamic. In imediata apropiere a unei baterii dela coasta mării se află un frumos teren sportiv, pe care se petrece o mare parte a timpului liber. Ce e drept, căştile sunt totdeauna gata pregătite*

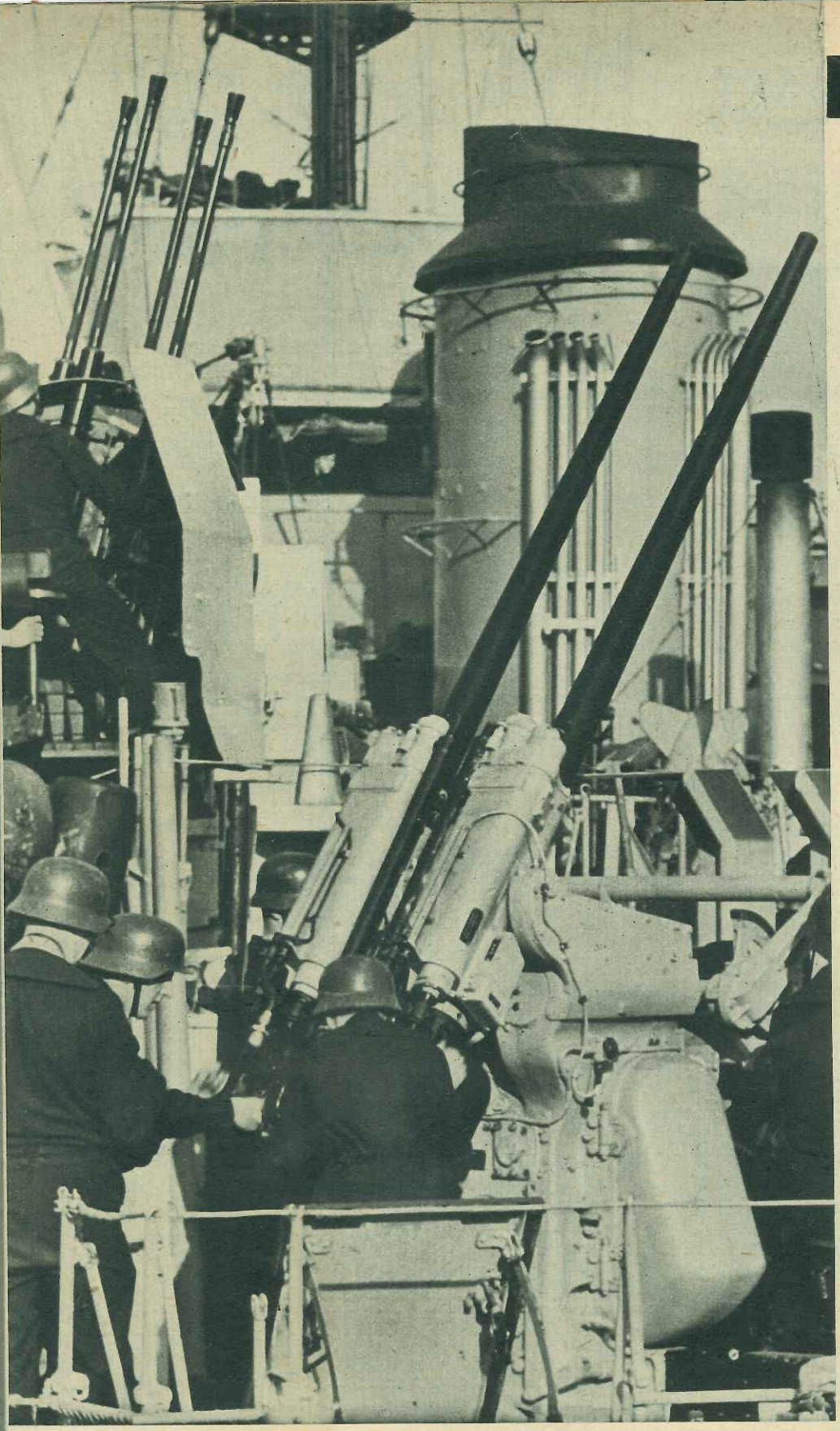

30 *Alarmă antiaeriană pe unul dintre numeroasele culegătoare de mine care pornesc în larg mereu, prin rotaţie, curăţind intrarea în port şi alte drumuri navigabile importante de mine. Şi vasele dragoare de mine, vasele de avanpost şi rupătoarele de baraj fac servicii grele pentru baza submarinelor*

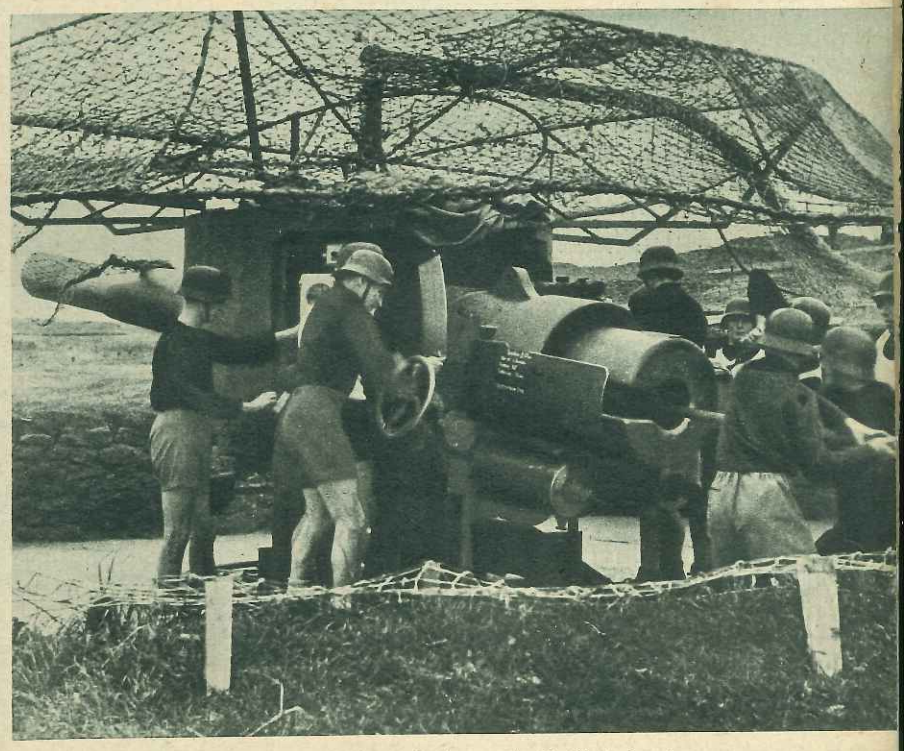

32 *Iar când se dă alarma, jucătorii de handball apar cu iuţeala fulgerului la tunurile lor, şi totul merge strună, ca la instrucţie*

33 *In centrala de luptă a apărării aeriene a bazei se raportează toate avioanele inamice intrate în zona interzisă. Soldaţii din artileria antiaeriană a marinei trec pe hartă toate drumurile avioanelor inamice, iar ofiţerul de serviciu (stânga) dă alarma aeriană, dacă e nevoie*

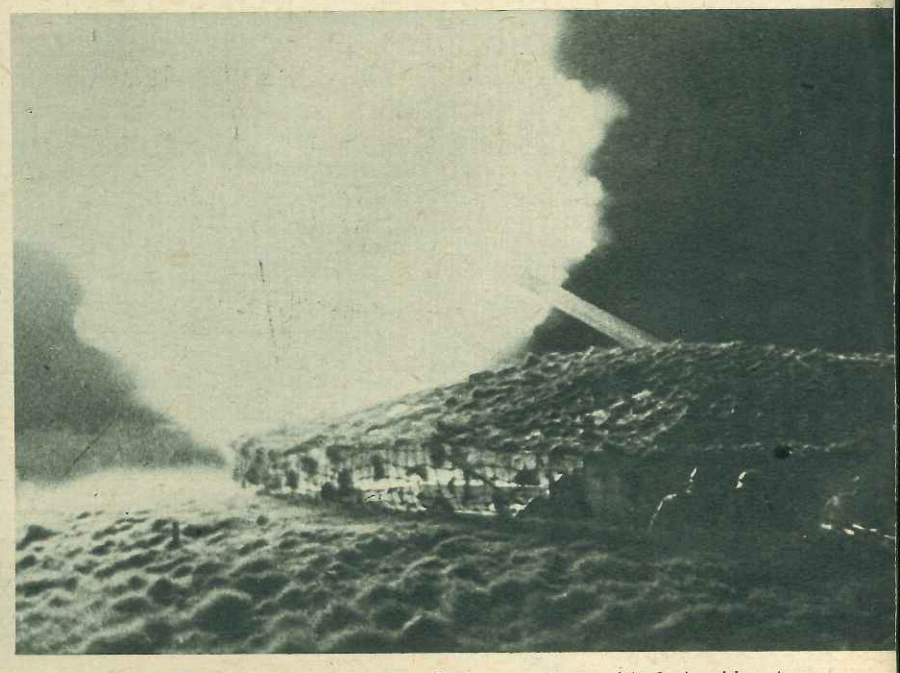

34 *Bateriile antiaeriene primesc cu salve pe oaspele nepoftit. In jurul bazei apar fulgerături de guri de foc, iar jerbele multicolore ale artileriei antiaeriene uşoare trag asupra avionului, până când acesta se prăbuşeşte*

VIII. Spre o nouă misiune!

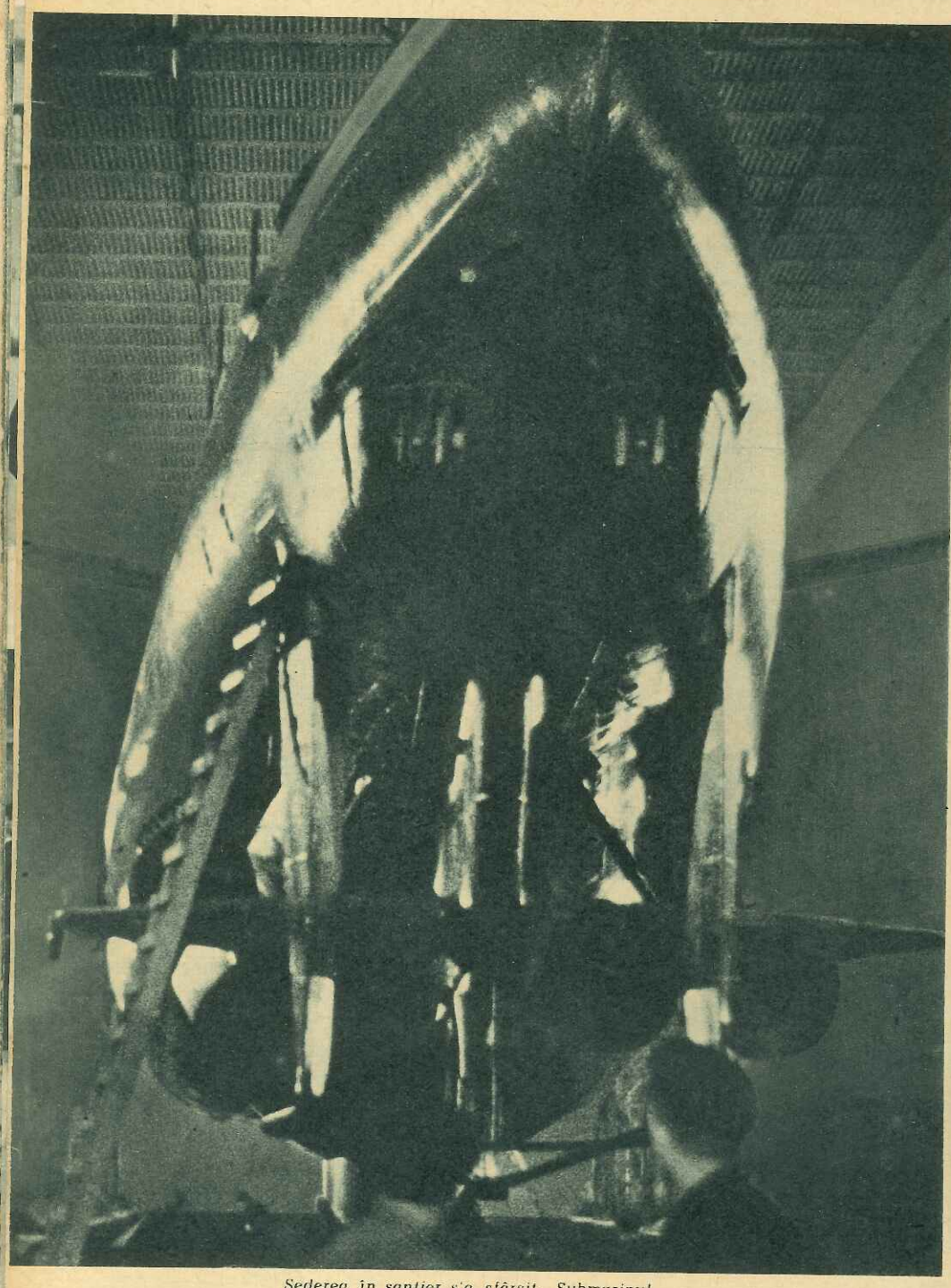

35 *Șederea în șantier s'a sfârșit. Submarinul strălucește revopsit, gata de drum. In curând va ieși din doc și va fi lansat pe apă...*

36 *Acum submarinul e supus la probe severe. Inginerii se plimbă cu cizme înalte de cauciuc pe puntea submarinului pe jumătate scufundat, căutând urme de uleiu scurs, care ar putea trăda submarinul în drumul său*

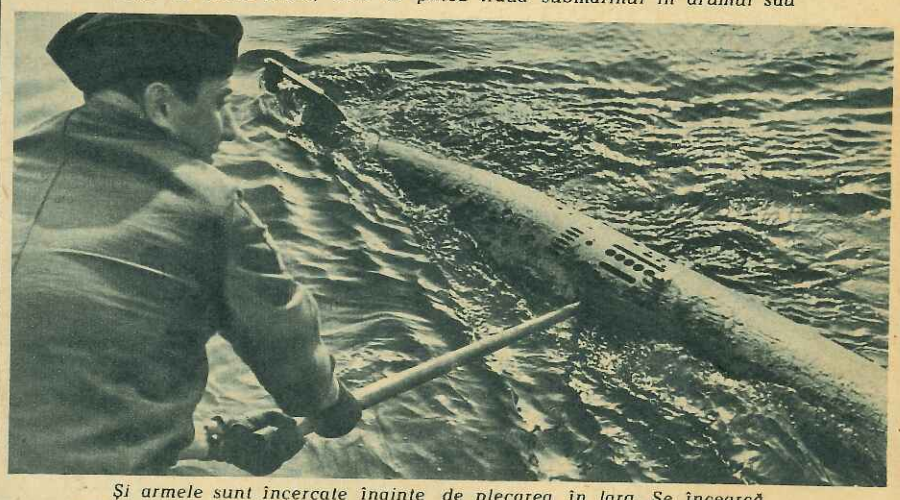

37 *Și armele sunt încercate înainte de plecarea în larg. Se încearcă tunurile, mitralierele și mai ales tuburile lansatoare de torpile. Se trag torpile de probă, fără încărcătură, fiind readuse de vase căutătoare.*

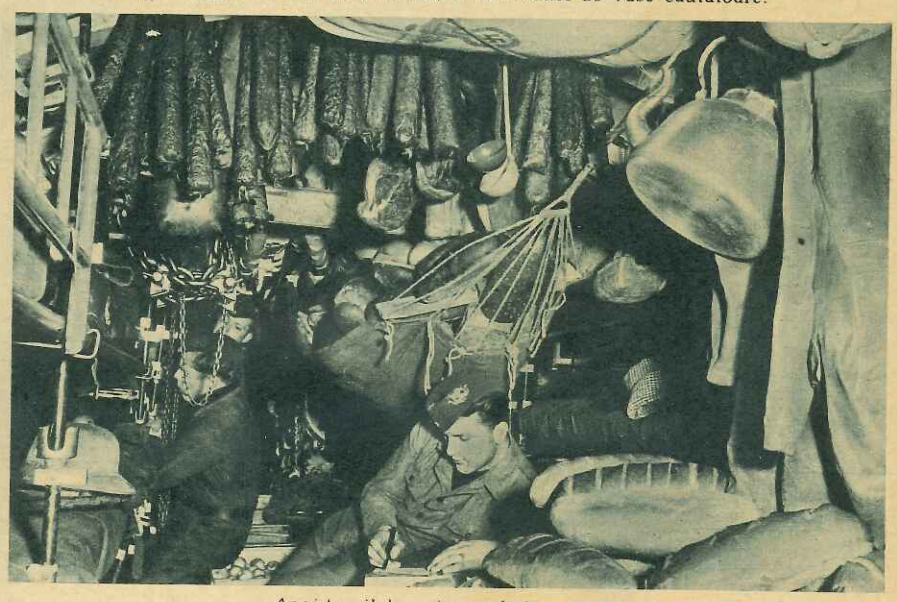

38 *Apoi torpilele noi sunt îmbarcate în pântecele submarinului. Se încarcă combustibil, muniții, și hrană bună*

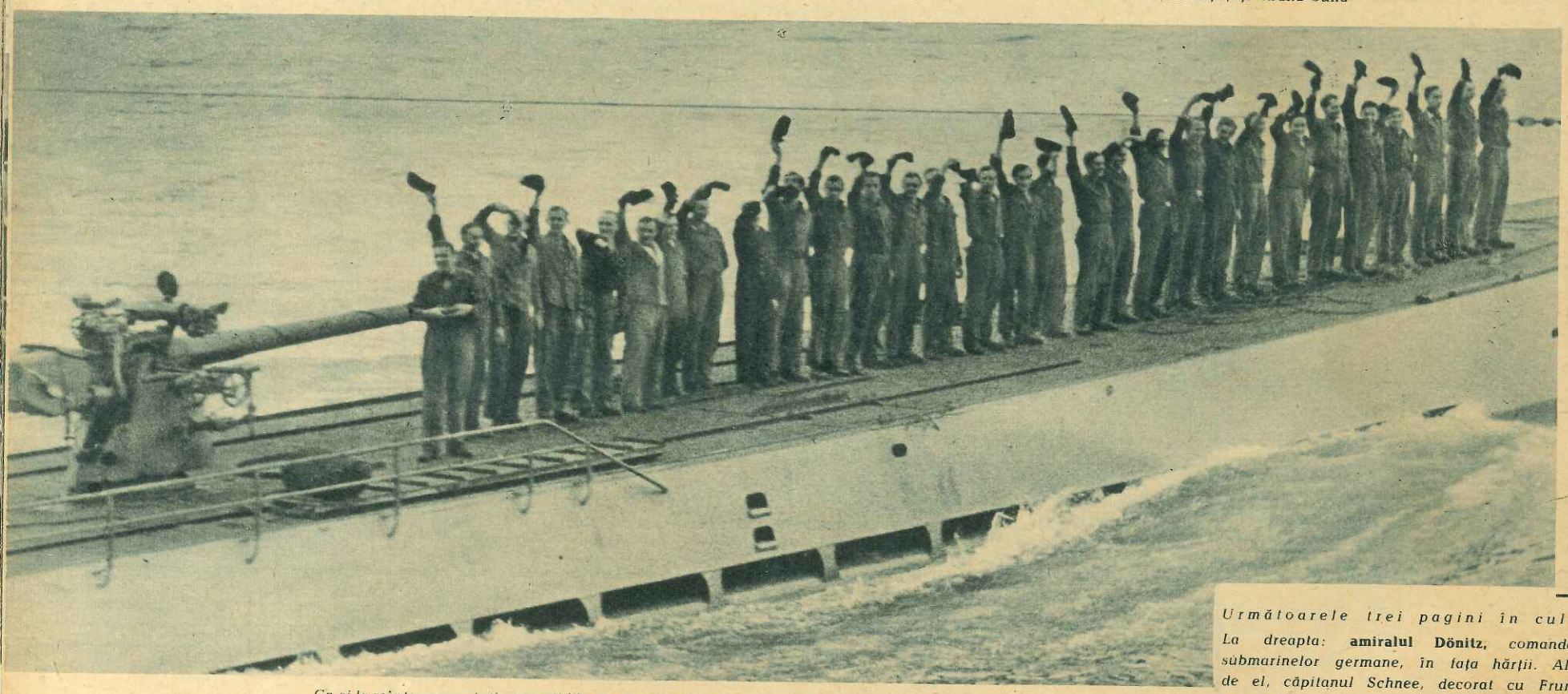

39 *Ca și la reîntoarcere, toți oamenii liberi au apărut pe proră. Comandantul flotilei și-a exprimat urările sale tuturor, iar acum submarinul trece în plin regim pe lângă camarazii veniți să-și ia rămas bun. Echipajul le răspunde voios. Așa pleacă zilnic multe submarine în misiune...*

→

Următoarele trei pagini în culori:
La dreapta: **amiralul Dönitz,** *comandantul submarinelor germane, în fața hărții. Alături de el, căpitanul Schnee, decorat cu Frunzele de Stejar, un ofițer din statul său major*
Pagina dublă în culori: **una dintre cele mai importante misiuni ale marinei de război: protejarea convoaielor.** *Unități de escortă pe drum în Oceanul Înghețat de Nord.*

Fotografii: Hanns Hubmann, Stöss, reporteri de război (PK)

RĂZBOIUL NAVAL DIN ZONA COASTEI

Războiul naval modern are loc în trei zone: 1. în regiunea coastei, care trebue asigurată contra oricărui atac şi care serveşte ca bază pentru operaţiunile unităţilor navale, 2. zona apropiată a coastei, teatrul de operaţiuni al căutătoarelor şi puitoarelor de mine, al vaselor de avanpost şi al vânătorilor de submarine, şi 3. largul mării. Acest articol privitor la războiul din zona coastei e scris de

Contraamiralul Friedrich Ruge

In largul mării luptă flotele de bătălie şi submarinele. In apropierea coastei intră în acţiune nave mai mici, cu o autonomie mai mică: torpiloare, vedete rapide şi unităţile de protecţie. Torpiloarele şi vedetele rapide pot ataca pe inamic cu torpilele şi pot constitui o primejdie foarte mare şi pentru bastimente mari. S'a vorbit mult despre succesele vedetelor rapide germane în Marea Mânecei. Spre deosebire de acestea, unităţile de protecţie au vaste misiuni defensive; rareori se întâmplă să aibă parte de o faptă care să fie adusă la cunoştinţa opiniei publice.

Aceste unităţi au o activitate foarte variată. Ele caută şi curăţă minele, fac serviciu de avanpost şi escortă precum şi vânătoare contra submarinelor. Fiecare din aceste domenii cuprinde la rândul său numeroase misiuni foarte diferite între ele. Există o mare deosebire între curăţirea unui baraj de mine la suprafaţă din Marea Baltică şi un baraj adânc contra submarinelor, în Marea Nordului, sau o infectare cu mine magnetice în faţa vreunui port atlantic. Pentru vânătoarea de submarine din fiordurile şi apele stâncoase ale Norvegiei sunt valabile regule cu totul diferite de cele din Golful Biscaiei, sau de escortarea unor vapoare încete prin strâmtorile Kattegat şi Skagerrak, unde dificultăţile sunt de altă natură decât la trecerea unor vase rapide prin Canalul Mânecei.

Această varietate a misiunilor şi a împrejurărilor din vastele întinderi ale mării pe deasupra cărora fâlfâie astăzi drapelul german, are ca urmare faptul că trebue să se utilizeze un număr de diferite tipuri de nave în zona coastei. Proporţiile acestei misiuni a făcut să se pună în serviciu mari cantităţi de vase auxiliare, de exemplu vapoare de pescari mari şi mici, remorchere, vase de pilotaj, barcase de port, yachturi şi în sfârşit vapoare de comerţ şi vapoare diesel de toate dimensiunile, precum şi curăţitoarele de mine „M" din contingentele 1916 şi 1935.

Nucleul apărării contra minelor îl constitue dragoarele de mine. Câteva flotile au început războiul actual cu vechile vase dragoare de mine care au fost construite în anii 1916—1918 şi care s'au dovedit a fi excelente chiar în primul război mondial. Ele au o deplasare de aproximativ 500 t, o imersiune de 2,5 m, viteza de 16 noduri, un echipaj de 50 de oameni şi sunt înarmate cu un tun de 105 mm şi câteva arme uşoare antiaeriene. De fapt, aceste vase făceau parte din fierul vechiu chiar din anul 1939, dar în primii doi ani de război tot au fost utilizate cu succes. Ele au combătut în Golful Danzigului baterii de coastă şi submarine, au blocat Hela, au asigurat transporturile de trupe şi au contribuit la spulberarea rapidă a visului polonez de a deveni o mare putere maritimă. Apoi au trecut în Marea Nordului, au curăţit primele baraje engleze, au cooperat la ocuparea porturilor daneze de pe coasta occidentală a Iutlandei, au curăţit primele mine lansate de avioanele engleze în faţa gurii Elbei, au escortat numeroase convoiuri, au curăţit numeroase mine în apele norvegiene şi olandeze şi în sfârşit au cules laurii victoriei iarăşi în Marea Baltică, împotriva Uniunii Sovietice. Luptele acestea au însemnat şi pierderi. Vasele rămase au fost repartizate apoi la unităţi de şcoală şi de încercări, unde continuă să aducă servicii utile.

La front au fost înlocuite prin vasele dragoare de mine „M" construite în anul 1935. Aceste nave sunt ceva mai mari, mai rapide şi mai bine înarmate. La cele două flotile care au existat la începutul războiului, s'au mai adăugat un mare număr de flotile noi. Ele au fost utilizate în aceleaşi zone şi pentru misiuni analoage ca şi vechile vase, şi în afară de aceasta în toate mările, dela Oceanul Inghetat de Nord până în sudul Biscayei şi Golful Finic. În luna Ianuarie 1940, le reuşi prima scufundare metodică a unui submarin (Starfish), urmată de multe altele. Ele au protejat în acţiunea din Norvegia vasele de transport şi au ocupat printr'o acţiune îndrăzneaţă Egernsund-ul. Vasul „M 1", „tigrul fiordurilor" a dus un război clasic de guerilă între Stavanger şi Sognefjord, capturând vase, transportând trupe, luptând contra poziţiilor inamice terestre şi intervenind pretutindeni în aşa fel încât comandantul vasului, căpitanul Bartels fu decorat cu Crucea de Cavaler. Doi comandanţi de flotilă, locotenent-comandorii Thoma şi Rehm îşi câştigară mai târziu aceaşi decoraţie prin acţiuni încununate de un succes deosebit, mai ales împotriva Englezilor. Vasele acestea îşi confirmară valoarea excelentă şi în războiul contra Uniunii Sovietice, mai ales în strâmtoarea Irben şi la ocuparea insulelor baltice. La trecerea prin canal a vaselor de linie, locotenent-comandorul Bergelt cu flotila sa înlătură printr'o acţiune energică cu flotila sa două baraje primejdioase, o faptă pentru care fu decorat cu Crucea de Cavaler.

Frontul vaselor de 100 de tone

Pentru curăţirea barajelor de mică adâncime, vasele dragoare obişnuite (M-Boot) sunt prea mari şi au o imersiune prea mare. De aceea, s'a creat un tip deosebit de dragoare (R-Boot) de mine. Acest tip este un vas cu motor cu un deplasament de aproximativ 100 de tone, cu o imersiune de un metru şi ceva, o viteză de 17 noduri, un armament de câteva arme antiaeriene uşoare şi cu un echipaj de aproximativ 20 de oameni. Şi aceste vase aut dat rezultate excelente pe toate teatrele de operaţiuni. Ele au curăţit drumul spre Gotenhafen (Gdynia) şi Hela; prin cucerirea fortului Horten din fiordul Oslo au intrat în istorie, cucerind trei Cruci de Cavaler pentru căpitanul (ing.) Grndmann, Stabsobersteuermann Rixecker şi Stabsobersteuermann Godenau. În Skagerrak şi Kattegat şi în Marea Nordului, aceste vase au curăţit baraje de mine, au proteajat convoaie şi au vânat submarine. O flotilă se avântă până dincolo de Capul Nord, în timp ce altă flotilă urmă flancul armatei de uscat, coborî dealungul coastei olandeze şi flamande prin Pasul Calais şi fu cea dintâi unitate navală care apăru la coasta Atlanticului. Şi comandantul acestei flotile, Korvettenkapitän von Kamptz fu decorat cu Crucea de Cavaler, iar cu un an mai târziu, comandanţii altor două flotile de dragoare, Korvettenkapitän Forstmann, pentru numeroase lupte cu aviaţia şi cu vedete rapide precum şi contra convoaielor în pasul Calais, Korvettenkapitän Brökelmann, care s'a distins în numeroase bătălii, atacând printre altele cu câteva dragoare „R" din proprie iniţiativă un distrugător inamic, silindu-l să se retragă. Căpitanul Dobberstein şi aspirantul Görtzke au luptat cu atâta vitejie în campania din Est, încât au primit deasemenea această înaltă decoraţie.

Tineri aspiranţi şi maiştri-şefi au condus aceste mici vase cu un eroism exemplar. De multe ori au fost obligaţi să dea lupte crâncene cu vedete şi canoniere inamice, la distanţe atât de mici, încât s'au utilizat cu succes chiar şi grenade de mână şi încărcături de explozibil. Un dragor „R", ale cărui tunuri fuseseră scoase din luptă prin foc inamic, abordă cu energie pe adversarul său, o canonieră, scufundând-o. Un alt dragor „R" scoase din luptă printr'un duel o canonieră înarmată cu mult mai puternic, o abordă şi captură echipajul vasului care se scufunda. În luptă cu zece avioane Spitfire, două dragoare „R" doborîră în câteva minute două dintre aceste avioane.

La începutul războiului se constitui un număr de flotile auxiliare căutătoare de mine, din vapoare de pescari. Aceste flotile sunt utilizate mai ales la patrularea căilor, deoarece imersiunea lor este prea mare pentru misiuni de dragare propriu zise. Ele au stabilit locul multor baraje, au asigurat multe convoaie şi s'au luptat adesea cu avioane şi submarine. Un astfel de vapor de pescar a scufundat printr'o acţiune rapidă primul submarin englez, „Undine", în Marea Nordului. Ele s'au distins mai ales în legătură cu campania din Norvegia precum şi în misiunile de asigurare a convoaielor care au urmat. In Norvegia şi în Franţa s'au constituit numeroase unităţi provizorii din vase găsite la faţa locului, dându-li-se un echipaj de câţiva ofiţeri şi oameni din vechile flotile, completaţi prin rezervişti, recruţi şi cadeţi, înarmaţi cu tunuri capturate şi înzestraţi în parte cu aparate căutătoare de mine capturate. Sute de nave, din zeci de flotile, sunt acum în acţiune zi şi noapte la toate coastele, pentru a curăţi căile maritime de mine şi a trece convoaiele. Unul dintre comandanţii lor, locotenent-comandorul Breithaupt, şi-a câştigat în Marea Mânecii Crucea de Cavaler, şi aproape în acelaşi timp cu el, locotenent-comandorul Palmgren, în calitatea de comandant al unui rupător de baraj, distingându-se printr'o tenacitate şi vitejie cu totul excepţionale.

Forţele navale căutătoare de mine au curăţit în total mii de mine de diferite construcţiuni. Pierderile proprii s'au menţinut în limite cu totul suportabile, datorită unor aparate căutătoare perfecţionate, al unor procedee de curăţire bine chibzuite şi unei instrucţiuni temeinice din timp de pace.

Vasele de avanpost

Vase de avanpost nu existau în timp de pace. Flotilele necesare au fost constituite în timpul mobilizării, din vase de pescari şi baleniere. În primele luni ale războiului, aceste vase se aflau în diferite poziţii din Marea Nordului şi Marea Baltică, de multe ori foarte de departe, supraveghind aceste zone maritime. La intrările în Marea Baltică ele au dus cu succes un război contra vaselor de comerţ. La acţiunea din Norvegia, s'au pus în joc toate forţele pentru a asigura transporturile de trupe contra submarinelor şi a avioanelor. Acest lucru a reuşit prin sforţări puternice. Câteva vase căzură victime torpilelor şi minelor inamice, dar s'au distrus şi numeroase submarine inamice. Vasele de avanpost au luptat în Skagerrak contra distrugătoarelor inamice.

Serviciul de avanpost este şi mai greu decât serviciul căutătoarelor de mine. Acestea lucrează în majoritatea cazurilor constituite în flotile. Misiunile lor sunt variate şi limitate în timp. Spre deosebire de aceasta, vasele de avanpost stau în larg timp de săptămâni, în general numai câte două, de cele mai multe ori fără să aibă parte de vreo acţiune deosebită, şi fiind mereu conştiente că inamicul va fi cu mult superior dacă va apare vreodată. Pentru aceste misiuni este nevoie de oameni deosebit de perseverenţi şi energici.

In zona occidentală, serviciul vaselor de avanpost a devenit apoi cu mult mai variat. Ele au însoţit numeroase convoaie dealungul coastei şi au luptat mereu contra avioanelor şi vedetelor britanice. Aspirantul Porath fu decorat cu Crucea de Cavaler, ca o distincţie deosebită, în urma meritelor câştigate în calitatea de comandant al unui astfel de vas în Pasul Calais şi pentru distrugerea mai multor vedete inamice.

In războiul contra Uniunii Sovietice, vasele de avanpost au stat de veghe până departe în Golful Finic, combătând unităţi uşoare sovietice şi însoţind convoaiele până în Oceanul Inghetat de Nord. Nu există nicio flotilă care să nu fi dat dovadă de succese

←

Fotografiile în culori din stânga: **Camuflare prin fum artificial.** *Forţe inamice în zare. Culegătoarele care eliberează drumul curăţind un câmp de mine puse de inamic, se acoperă cu o perdea de fum artificial*
Fotografia: Hasert, reporter de război (PK)

Tuburile trigemene. *Un torpilor german îşi îndreaptă către inamic, ca o ameninţare mută, două dispozitive trigemene de lansat torpile*
Fotografia: Böttger, reporter de război (PK)

excepționale. Siluete de vapoare pictate pe majoritatea vaselor, pe punte, arată numărul vedetelor sau avioanelor distruse. Trebue să dai dovadă de mult curaj pentru a trage cu calm, când snopii de mitralieră ai aviatorului de vânătoare inamic se apropie de submarin la suprafața apei. S'au numărat până la o mie de lovituri de mitralieră pe un singur vas! Avioanele inamice se apropie atât de mult de vase, încât de multe ori le-au frânt vârful catargului! Este într'adevăr o dovadă de vitejie uimitoare în această luptă corp la corp, că unui vas de avanpost i-a reușit să doboare trei bombardiere de vânătoare dintre șase avioane care au dat atacul, cu toate că vasul fusese atins de două bombe și avusese pierderi considerabile prin foc de mitralieră.

Balenierele vânează submarine

Vânătoarele de submarine sunt cele mai puțin numeroase, dar foarte importante. În timp de pace, vasele dragoare „M" și-au asumat instrucția pentru acest serviciu. În timp de război au fost amenajate în acest scop vapoare de pescari și balenierele care sunt foarte suple. Ele sunt înzestrate cu aparate de ascultat și cu mari cantități de bombe submarine. Multe submarine au fost scufundate în urma acțiunii fără preget a acestor vase. Căpitanul Kaden a fost distins cu Crucea de Cavaler după distrugerea a trei submarine. El a comandat un vas vânător de submarine și a murit o moarte eroică. Intr'o luptă nocturnă, un vas vânător de submarine abordă o vedetă rapidă. Vasul inamic începu să se scufunde. Un servant de tun smulse steagul vasului inamic, aducându-l acasă ca un trofeu deosebit.

Compunerea echipajelor s'a schimbat mult în decursul războiului. La început au predominat cei bătrâni, mai ales în unitățile constituite pentru război: rezerviști din primul război mondial și marinari din marina de comerț, toți oameni care s'au distins prin experiență și calm.

Numărul unităților crescând mult, acești oameni au fost repartizați pe vasele noi. Mulți dintre ei au devenit subofițeri. Unii au murit, alții au fost răniți și deveniră incapabili de serviciu la bord sau fură mobilizați pe loc. De aceea, nu mai există decât puțini oameni care să servească dela început la același comandament. Au venit cadre noi. Tinerii și-au câștigat experiență și deprindere în lupte crâncene și în navigație neobosită. Echipajele și-au stat locuri în mii de lupte, doborînd sute de avioane, distrugând numeroase submarine și vedete sau avariindu-le și escortând cu succes numeroase convoaie de milioane de tone registru, precum și numeroase vase de război proprii, mai ales submarine.

Dover, St. Nazaire, Dieppe: glorioasa tradiție a unităților de protecție

La încercarea de debarcare a Englezilor la St. Nazaire au participat cu succes la apărare și vasele căutătoare de mine ce se aflau în port. Submarinele care puturâ fi pregătite de drum asigurară basinul portului. Pe unul dintre aceste vapoare de pescari, ce trei fochiști cei mai tineri au deservit întreaga instalație de mașini, fără greșeală. Oamenii rămași pe uscat atacară pe Englezi în echipe de asalt, îi respinseră și făcură prizonieri. Un rupător de baraj din radă se apără cu grenade de mână contra inamicului după ce i se scoase din funcțiune aproape întreaga artilerie.

Operațiunea de debarcare a Englezilor dela Dieppe a fost turburată mult prin faptul că trei vapoare de pescari au atacat pe Englezi în flanc, luptându-se cu îndârjire timp de peste o oră cu inamicul cu mult superior ca număr. Ele distruseră mai multe vedete și canoniere, abordară un vas de debarcare și avariară un număr de alte vase, în timp ce Germanii nu pierdură decât un singur vas. Apoi un alt vas dintre cele trei mai doborî încă patru avioane. Comandantul, aspirantul Bögel, obținu pentru această faptă excepțională, Crucea de Cavaler.

O organizație elastică sub formă de divizii de asigurare sau formațiuni de asigurare a coastei are grijă de garantarea cooperării dificile dar indispensabile a diferitelor tipuri de nave de protecție. Căpitanul Weniger, decorat cu Crucea de Cavaler, comandant al unei divizii de protecție, a murit în luptă cu inamicul.

Acestor unități nu le pare rău decât de faptul că viteza lor este insuficientă pentru asigurarea directă a unor unități navale în marș. Această misiune trebue să o lase în seama distrugătoarelor rapide. Dar ele sunt indispensabile pentru pregătirea acțiunilor flotei.

Cu ocazia trecerii unităților grele prin Pasul Calais, numărul vaselor de protecție utilizate era cu mult mai mare decât numărul vaselor rapide, care au asigurat direct unitatea de cuirasate. Activitatea anevoiasă a căutătoarelor de mine fu începută cu săptămâni înainte. S'au constatat mai multe baraje, s'au făcut breșe sau s'au creat căi de ocol și s'au curățit numeroase mine. Vasele de avanpost și vânătoarele de submarine au asigurat focarele itinerariului. Lupta contra minelor și a avioanelor a adus cu sine pierderi, dar 13 avioane inamice fură doborîte numai de focul unităților de asigurare.

Țelul pe care îl urmăresc mereu căutătoarele de mine, vasele de avanpost și vânătoarele de submarine a fost atins într'un mod impresionant. Acest țel este asigurarea libertății în mișcări a forțelor navale proprii în zona coastei. Activitatea rațională a tuturor forurilor pe apă, în aer și pe uscat a dat ca rezultat cooperarea exemplară dintre flotă, aviație și unitățile de protecție, realizându-se astfel un succes unic în istoria războaielor navale.

SFÂRȘIT

Oțelit prin sport pentru lupta militară. Tinerilor viitori ofițeri de marină le stau la dispoziție pentru oțelirea trupurilor terenuri sportive exemplare. Lupta de frânghie, în aparență numai un joc, antrenează însă fiecare mușchi al corpului

Bărbați în albastru schimbă coloarea

Varietatea în instrucție — ca o caracteristică a armatei germane. Ea aparține celor trei părți ale armatei, ca și soldaților și ofițerilor. In marina de război germană de exemplu fiecare ofițer este instruit de așa manieră încât el poate oricând să conducă și un atac de infanterie, atunci când situația o cere

↑ **Complect echipat ca un infanterist...** Viitorii ofițeri de rezervă fac și instrucția elementară a acestei arme

In șea tot atât de sigur .. ca și pe punte în decursul unei furtuni. Aceasta o pretinde profesorul de călărie (fotografia de jos)

↑ **Afară de infanterie și cavalerie...** un bun marinar trebue să poată vâsli ↓

Cei mai buni devin ofițeri . . . Condiția primordială pentru a fi făcut ofițer este verificarea celor mai înalte calități militare: acești bărbați aleși ca viitori ofițeri de rezervă și-au câștigat în luptă înalte distincțiuni de vitejie Fotografia: Beilstein, reporter de război PK

SECRETUL CENTULUI DE GREUTATE

Urmare din pagina 5

reușit ocuparea din partea Japonezilor a insulelor Aleutine occidentale, înlăturându-se astfel primejdia atacului dinspre Dutch Harbour asupra principalelor insule japoneze. În același timp, în apropierea insulei Midway, forțe navale japoneze primiră fără șovăire lupta navală, în împrejurări defavorabile, în zona forțelor terestre și aeriene japoneze, după ce inamicul evitase întâlnirea în largul oceanului. Centrul de greutate al comandamentului naval japonez s'a deplasat acum, în urma raporturilor de forțe modificate și a largilor baze cucerite, dela vasele port-avioane la punerea în acțiune a întregii flote, cu scopul „de a exercita supremația navală".

O improvizație devine centru de greutate

Față de exemplul clasic și firesc al formării centrului de greutate oceanic din partea flotei japoneze, împrejurările erau la început cu mult mai complicate pentru flota germană. În primul rând, flota germană se văzu constrânsă la un război în primele începuturi ale refacerii sale. Pe de altă parte, trebuia să se desvolte în mod consecvent și conștient războiul naval din spațiile maritime limitate (Marea Nordului și Marea Baltică) în întinderile oceanice (Oceanul Înghețat, Atlantic, Marea Antilelor, Oceanul Indian, Marea Mediterană, Marea Neagră).

Aceste două fapte, atât de opuse la început, au cerut o schimbare extrem de rapidă și de deasă a metodelor, îngreunând astfel o judecare a situației războiului naval, a realizărilor comandamentului german ca și a tuturor unităților flotei, din partea unor oameni neinițiați în gândirea oceanică. Pe deasupra, formarea unei păreri a fost îngreunată și prin reținerea intenționată din partea Inaltului Comandament al Marinei de Război a comunicării operațiunilor în curs și a rezultatelor lor. Aceasta a fost de sigur de multe ori o grea sarcină pentru interesul și încrederea întregului popor german. Dar a trebuit să se procedeze astfel, pentru a împiedeca pe inamic să primească anumite informațiuni evitabile cu privire la metodele și măsurile germane.

La plănuirea și începerea construirii flotei Marelui Reich, cea mai mare atenție s'a acordat unei puternice flote de război comercial, al cărei nucleu urma să fie format de cuirasate de 35.000 tone, 26.000 tone și de crucișătoare grele. Realizările de care ar fi fost capabilă o flotă astfel constituită au fost demonstrate în condițiunile cele mai grele în lupta eroică a cuirasatului „Bismarck" (distrugerea celui mai mare vas de linie din lume, a lui „Hood", în câteva minute, și fuga vasului de linie „Prince of Wales", față de rezistența și siguranța de plutire a lui „Bismarck" imobilizat), apoi prin succesele crucișătoarelor grele germane „Graf Spee", „Admiral Scheer", „Lützow", „Admiral Hipper" și „Prinz Eugen", precum și ale cuirasatelor de 26.000 tone „Scharnhorst" și „Gneisenau".

Când Marea Britanie a deslănțuit războiul, înainte de formarea acestui centru de greutate al unei viitoare flote germane, comandamentul războiului naval se văzu în fața unei situațiuni foarte serioase: Se va reuși oare să se găsească într'un timp destul de scurt un nou centru de greutate — și care ar fi fost acest centru de greutate? Se va reuși oare până atunci să se reziste la presiunea enormă scontată din partea inamicului asupra pozițiilor inițiale defavorabile din punct de vedere ofensiv („triunghiul umed") și să se păstreze cel puțin libertatea Mării Nordului? Se va reuși oare să se libereze flota germană din strâmtoarea „triunghiului umed", să se găsească baze mai bune pentru formarea centrului de greutate și să se degreveze dela începutul războiului frontul terestru, printr'un atac eficace imediat asupra navigației britanice de aprovizionare?

Aceste întrebări erau foarte grave prin importanța lor fatală pentru deciziunea războiului. Toate au fost rezolvate printr'o imaginație fără precedent, prin hotărîre, inițiativă și rapiditate în acțiune. Posibilitatea succesului s'a creat numai printr'o formare fulgerătoare și improvizată a centrului de greutate și deplasarea acestui centru de greutate, utilizându-se permanent toate mijloacele de război naval existente, printr'o cooperare exemplară cu armata de uscat și cu aviația. S'au format următoarele centre de greutate: războiul de mine ofensiv din fața coastei orientale britanice prin toate unitățile potrivite și disponibile ale marinei de război; războiul comercial ofensiv din Marea Nordului și Atlantic, Oceanul Indian și Pacific; câștigarea unor baze noi, cucerirea fiordurilor norvegiene de către marina de război, ocuparea coastei Atlanticului de către oștire și aviație.

Intre timp se formase noul centru de greutate în războiul comercial submarin. In timp ce comandanți ca Prien, Schepke și Endrass duceau un război comercial submarin îndrăzneț și foarte eficace, cu câteva submarine, majoritatea submarinelor stătea la dispoziție pentru instrucția vastă și completă a tinerilor comandanți și a noilor echipaje, executându-se un vast program de construcții de submarine în care s'a ținut seama continuu de experiența prețioasă câștigată pe front. In același timp luară naștere pe toate coastele câștigate baze navale eficace și protejate contra tuturor atacurilor ce se pot imagina. Astfel, printr'o activitate sistematică, prevăzătoare și perseverentă se formă un centru de greutate al comandamentului naval german, ca un pericol de moarte pentru inamic. Acest centru de greutate se dovedește a fi superior tuturor sforțărilor defensive din partea inamicului, în privința utilității operative, a programului de construcții, a razei de acțiune, a nivelului de instrucție marinărească și tactică a comandanților și a echipajelor. Deci unitățile grele ale flotei germane își îndepliniseră strălucit misiunile lor — acoperirea și pregătirea deplasării centrului de greutate spre războiul submarin — devenind libere pentru alte misiuni. N'avem decât să amintim stratagema dela Brest, trecerea prin Canalul Mânecei în Marea Nordului, pentru acoperirea flancului nordic propriu și amenințarea comunicațiunilor maritime britanico-americane spre Murmansk și Arhanghelsk.

Formarea centrului de greutate combinat

Pentru formarea centrului de greutate combinat, aplicată de atâtea ori cu succes în acest război de către puterile Pactului Tripartit, prima fază a luptei din Marea Mediterană ne oferă un exemplu clasic. Pe un teatru de operațiuni de dimensiuni considerabile (distanța dela Gibraltar până la Beirut este de 960 mile marine, adică 1780 km) cooperează nu numai toate părțile armatei (armata de uscat, marina și aviația), ci în același timp și cei doi parteneri ai Axei, într'un mod exemplar.

Cu toată mărimea sa, Marea Mediterană este o mare închisă, mult compartimentată din punct de vedere geografic și politic. Aici se ating și se combină și legile învingerii oceanice a spațiului, ale războiului în spații maritime limitate, ale războiului terestru combinat și în același timp ale politicii. În modul acesta câștigă o importanță decisivă pentru război și acele mijloace care în spațiile oceanice nu pot fi utilizate deloc, sau numai în anumite condițiuni: crucișătoarele, torpiloarele, vedetele rapide și mai ales avioanele terestre.

Planul britanic dela intrarea în război a Italiei, din 1940, urmărea distrugerea cu orice preț a flotei aliatului prăbușit (Oran, Dakar), obținerea legăturii dintre ieșirile din spațiul închis mediteranean stăpânite de Englezi, cu ajutorul flotei britanice și a „vasului port-avioane" Malta, care trebuia să constitue legătura dintre Gibraltar și Alexandria; alungarea și distrugerea treptată a flotei și aviației italiene; presiunea asupra Greciei și Iugoslaviei, amenințarea Italiei și dinspre Marea Adriatică, interceptarea transporturilor de petrol românesc în Germania; presiunea asupra Truciei dinspre Balcani peste Creta, Siria, Irac și Iran; obținerea cu forța a legăturii cu Marea Neagră și Uniunea Sovietică; înaintarea dinspre Egipt prin Libia și Tripolitania până în Africa de Nord Franceză; presiune asupra Spaniei, distrugerea Italiei, închiderea cercului din jurul Germaniei dela Gibraltar până la Uniunea Sovietică.

Flota italiană a rezistat mult timp singură la presiunea puterii navale britanice și a asigurat aprovizionarea trupelor italiene din Libia. Trupele italiene din Abisinia au rezistat cu îndârjire, fără speranță de aprovizionare, în timp ce politica germană conștientă de răspunderea ei se străduí să ferească popoarele balcanice de războiul urmărit de Marea Britanie. La 24 Martie 1942 începu înaintarea Puterilor Axei în Africa. Statele balcanice atâtate la război au fost bătute fulgerător de armata germană. Iugoslavia și Grecia fură ocupate. Creta fu cucerită, Marea Egee fu închisă și se câștigă o bază aeriană prețioasă în Mediterana orientală. Turcia rămase neutră. Flota și aviația britanică (Malta) făcură sforțări disperate de a turbura aprovizionările germano-italiene din Africa și de a obține supremația navală și aeriană. Submarinele germane apărură în Mediterană și scufundară navele „Ark Royal" și „Barham". Vedetele rapide italiene torpilară în portul Alexandria două vase de linie. Supremația navală britanică fu sdruncinată. Prin atacuri aeriene grele și neîntrerupte ale aviației italiene și germane asupra Maltei și eliminarea acestui „vas port-avioane" care trebuia să facă legătura între Gibraltar și Alexandria, se sdruncină și supremația aeriană britanică. Aprovizionările pentru Africa de Nord fură asigurate prin marina și aviația italiană și germană. După o retragere strategică, Mareșalul Rommel trecu la cel de al doilea contra-atac împotriva ofensivei armatei a VIII-a britanice. Convoaie britanice puternic apărate dela Gibraltar și Alexandria fură complet distruse în repetate rânduri.

In această primă fază a luptei se prăbuși supremația britanică din spațiul mediteranian. Succesul fu obținut prin cooperarea energică și exemplară a armatelor de uscat, marinelor de război și a aviațiilor puterilor Axei, care au spulberat supremația britanică a spațiului mediteranian prin formarea centrului de greutate combinat.

Conform legii războiului oceanic, care spune că spațiile oceanice nu sunt niciodată învinse, ci trebuesc învinse mereu din nou, aceste succese ale Axei nu puteră clarifica situația în mod definitiv. Rostul lor era de a zădărnici amenințarea britanică din flanc în Marea Mediterană, în timp ce armata germană și aliații ei duceau lupta gigantică din Răsărit, pentru a distruge înarmările formidabile ale bolșevicilor și pentru a câștiga prețioase baze alimentare, miniere, carbonifere și petrolifere pentru continuarea războiului. Prin urmare, formarea centrului de greutate combinat în spațiul mediteranian avea misiunea de a zădărnici planurile britanice până în momentul în care centrul de greutate total va fi realizat prin luptă obiectivele decisive în Răsărit. Ambele au reușit.

Prin ocuparea Africii de Nord Franceze de către forțele navale, aeriene și terestre britanico-americane și prin înaintarea în massă a unor puternice unități britanice din Egipt, războiul din Mediterană a intrat într'o fază nouă. Ceeace nu i-a reușit Marii Britanii singure, urmează să fie încercat acum pentru a doua oară, cu ajutorul Statelor Unite și punerea în joc a unor mijloace foarte mari. Vreun pronostic cu privire la rezultatul operațiunilor începute astfel n'ar corespunde nici caracterului serios al războiului și nici sensului acestor expuneri. Doar atâta se poate constata încă de pe acum: Nu mai există posibilitatea unei turburări decisive a centrului de greutate a cărui formare a reușit în Răsărit. Distrugerea formațiunilor germano-italiene dintre El Alamein și Cirenaica a dat greș. Efectul scontat asupra Franței nu s'a produs. Conducerea Statului German, animată de simțul răspunderii, și-a asumat chiar anumite îngreunări ale războiului, pentru a feri de război Marocul francez. Atacul Statelor Unite și al Angliei asupra Africii de Nord Franceze a primit un răspuns răspicat prin rapida reacțiune germano-italiană.

Oricum vor decurge operațiunile din Africa, inamicii noștri și-au neutralizat astfel un tonaj de transport considerabil. Războiul comercial al submarinelor germane n'a fost turburat deloc și va fi simțit cu adevărat ca centru de greutate al războiului naval și mai mult în viitor. Timpul va arăta cum vor putea face față inamicii noștri problemelor aprovizionărilor maritime peste tot globul, în afară de noul teatru de operațiuni, și cine va avea la urmă cu adevărat inițiativa operațiunilor!

O considerare obiectivă a noțiunii formării centrului de greutate ne arată că pe cât de firesc și automat rezultă principiul din caracterul spațial al teatrului de operațiuni, pe atât de multiple sunt problemele și măsurile care trebuesc rezolvate pentru a se forma centre de greutate și a se realiza obiectivele. Este important totdeauna să se deosebească ceeace este necesar de ceeace este de dorit și să se realizeze în primul rând ceeace este esențial. Deci o adevărată formare a centrului de greutate cere în afară de imaginație și deciziune, o muncă perseverentă și un talent de organizație exemplar și poate suprema calitate de comandament, puterea de renunțare, capacitatea de a renunța — chiar dacă triumful inamicului pare a fi câte odată insuportabil — pentru a obține rezultate decizive ale războiului în momentul decisiv, în punctul decisiv și cu mijloacele decisive.

SFÂRȘIT

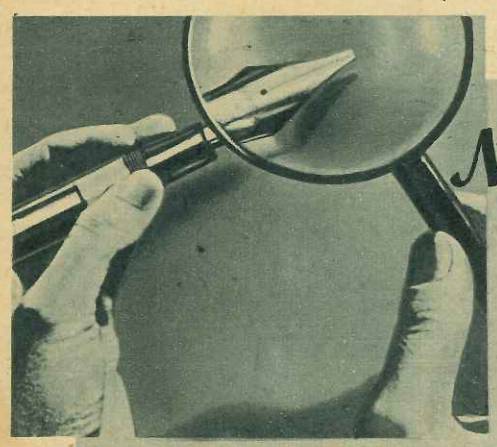

Neted și lucios

ca mătasea este vârful fiecărei peniţe

Kaweco

De aceea tocul **Kaweco** alunecă pe hârtie uşor întocmai ca o „pană"

Ultimele creaţii **Kaweco** vi se arată cu plăcere în magazinele de specialitate

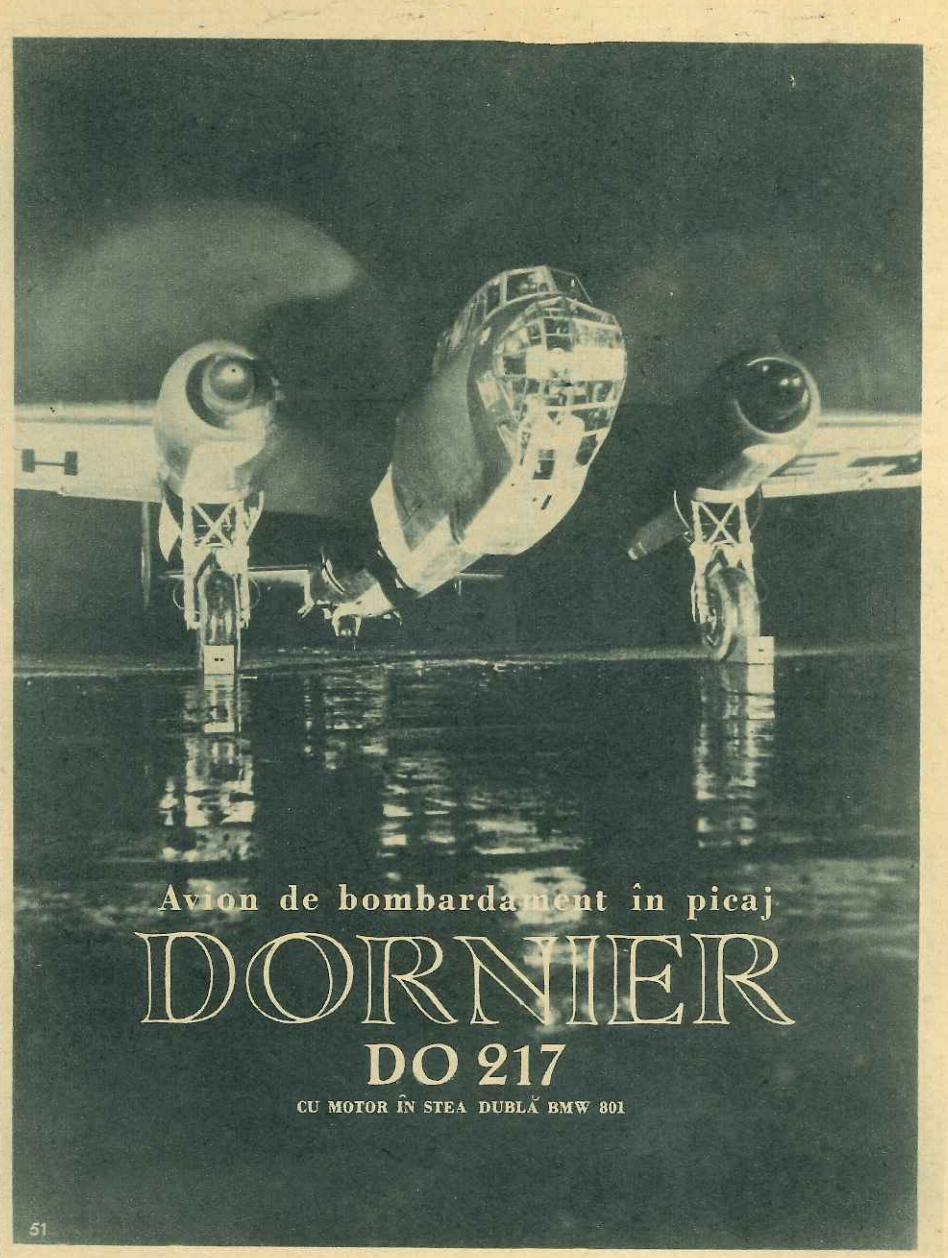

Avion de bombardament în picaj

DORNIER

DO 217

CU MOTOR ÎN STEA DUBLĂ BMW 801

51

Super Ikonta

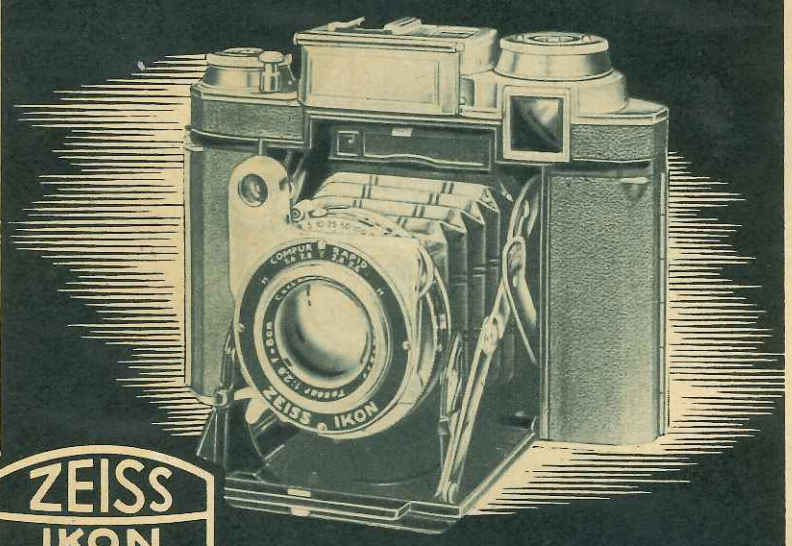

ZEISS IKON

ZEISS IKON AG. DRESDEN

Stefan L. Scherer, Bucureşti I, Strada Dr. Râureanu 4

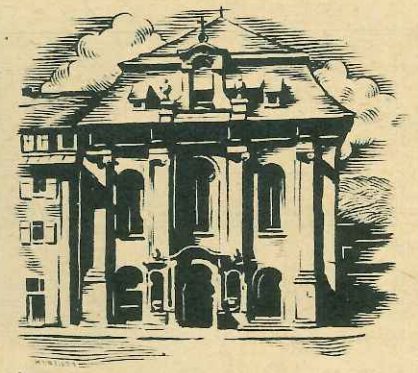

În această mânăstire dela sârşitul secolului al XVIII-leà se află din 1811 în Oberndorf pe Neckar fabrica de arme a Regatului Württemberg. În serviciul ei se afla ca fabricant de arme şi Franz Andreas Mauser, tatăl fraţilor Wilhelm şi Paul Mauser deveniţi mai târziu celebri. Primul lor mare succes care a făcut ca numele de Mauser să fie cunoscut în lumea întreagă a fost introducerea în 1871 a tipului lor de armă, armă de infanterie M/71, în cadrele armatei Reichului. Acest model de armă a fost îmbunătăţită de inventatori zeloşi şi pricepuţi şi transformată în armă cu repetiţie, a devenit la 1884 carabina ostaşului german. Perfecţionată, arma Mauser a ajuns renumita armă 98 care şi până astăzi — după mai bine de 40 de — a rămas neîntrecută.

Dacă astăzi arma Mauser 98 continuă să fie, ca şi în războiul mondial, însoţitoarea credincioasă a infanteristului german pe calea victoriei, dela sine înţeles că asta nu înseamnă că uzinele Mauser s'au oprit în repurtarea succeselor. Din experienţa de decenii în materie de fabricaţie de arme şi sârguinţa dârză, au putut fi realizate în birourile de construcţie cu sprijinul noului institut pentru perfecţionarea armelor, arme de construcţia cea mai modernă. Rezultatul acestei noi evoluţii sunt armele automate, care utilizate de armata de uscat, de marină şi aviaţie ca arme terestre, de avion şi pentru apărarea antiaeriană dovedesc calitatea şi valoarea armelor Mauser, în lupta pentru viitorul Europei.

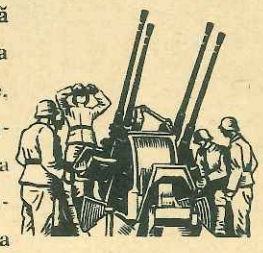

MAUSER

MAUSER-WERKE AG.

OBERNDORF - NECKAR

CEA DE A TREIA ILUZIE A LUI ROOSEVELT

Urmare din pagina 8

meridională franceză şi Corsica erau înglobate în centura de siguranţă, puterile Axei puteau să exploateze din plin avantajul marii mobilităţi a rezervelor lor pe placa turnantă europeană. Tunisia deveni un teatru de operaţiuni înaintat. În dosul acestui front se condensa un sistem defensiv şi ofensiv mobil în Europa de Sud, un sistem care în urma timpului câştigat trebuia să facă faţă în curând oricărei probe. Se vede acum clar motivul pentru care Stalin s'a apărat atâta vreme contra acestui program aparent al „frontului al doilea" şi dece a asociat numai cu neplăcere la această acţiune secundară concentrarea de forţe tot mai dificilă a unei ofensive noi. Această acţiune secundară nu însemna o degrevare pentru Stalin.

Toate-s vechi...

Statele Unite dau de aceeaşi situaţie în Asia orientală ca şi în Europa: Decisiva principală a avut loc de mult pe ambele teatre de război, deoarece atât Japonezii cât şi puterile Axei au ştiut să-şi organizeze zona lor de dominaţie militară într'o unitate strategică perfectă înainte ca partea adversă să fi fost în situaţia de a face planuri ofensive. Atât unitatea spaţială din Asia Orientală cât şi cea europeană, create în acest mod, exclud o subminare internă. Dimpotrivă, atât Japonia cât şi puterile Axei dispun astăzi de regiuni de materii prime şi agrare atât de gigantice, încât spre deosebire de primul război mondial, timpul nu lucrează pentru puterile anglo-americane, ci împotriva lor. Ca şi Japonia, Germania şi odată cu ea Europa întreagă, poate prevedea în deplină linişte măsura în care se va îmbunătăţi din an în an situaţia alimentară. Chiar în toamna anului 1942, această situaţie era mai bună în Germania decât în primăvara aceluiaşi an. Dar cuceririle din Răsărit îşi vor da roadele depline abia din anul acesta.

Risipirea forţelor

Bătăliile pentru insulele Solomon, ca şi ocuparea Africii de Nord Franceze dovedesc în acelaşi timp situaţia precară în care se află Anglo-Americanii. Dar prin aceasta, o colaborare militară eficace cu Sovietele este şi acum încă tot atât de imposibilă, cum era cazul în anii 1941-1942. Pe de altă parte însă rămâne cel puţin pentru Americani obligaţia fărâmiţării forţelor pe diferitele teatre de operaţiuni. Dacă de exemplu Înaltul Comandament american ar decide să evacueze deocamdată total Oceanul Pacific până la Havai şi să nu mai încerce acolo acţiuni ofensive mai mici, atunci aceasta ar echivala cu o renunţare la Australia sau la India, sau la ambele continente, ceeace ar fi de neînchipuit. Acelaşi lucru se poate spune despre risipirea livrărilor aamericane în toate continentele. Willkie a exprimat aceasta de curând în modul următor: „Fluxul promis cu mărinimie din această ţară este de o neînsemnătate tragică. Am văzut un magazin (probabil în Asia Orientală. Nota autorului), care avea rostul de important centru de distribuţie pentru materialul american. Când am văzut materialul îngrămădit acolo, am observat că el nu umplea decât o cameră. Din aceste centre de aprovizionare insuficiente, materialul ajunge în sfârşit în mâinile celor care au nevoie urgentă. Sunt foruri care de multe ori nu ştiu ce să facă, să râdă sau să plângă, în momentul sosirii acestor pachetele. Dacă v'aş spune câte avioane de bombardament a primit China dela noi, nu m'aţi crede, pur şi simplu." (Time, New York, 2 Noembrie 1942).

Din toate acestea rezultă concluzii clare pentru evoluţia neclară numai în aparenţă a actualului război. Credinţa americană că actualul război ar fi pur şi simplu o repetare a ultimului război mondial, este în contrazicere cu faptele reale, valabile astăzi şi în viitor. În primul război mondial, puterea americană a putut fi aplicată direct în centrul dispozitivului inamic. Astăzi însă, ea este alungată la periferie, atât în Europa, cât şi în Asia Orientală. Puterea navală şi aeriană nu pot decide un război modern nici singure, nici combinate. Dar începând din anul 1940, nu mai există condiţiunile necesare pentru o ofensivă terestră asupra centrului Europei. În tocmai ca şi ofensiva Sovietelor, încercările de ofensivă ale puterilor anglo-americane trebue să se limiteze prin urmare la zonele mărginaşe. Soarta acestui război nu se decide nici prin posesiunea Dakarului, şi nici prin aceea a Algerului sau Tobrucului. Armata blindată germano-italiană, cu forţe relativ reduse, a ştiut să elimine timp îndelungat acest început de ofensivă anglo-americană şi mai departe, în deşertul oriental. Dar pentru situaţia strategică europeană n'are vreo importanţă decisivă cât de strâns este cercul din jurul nucleului de putere propriu zis, dacă în linii generale, continentul rămâne inatacabil, după cum este cazul.

Ceeace rămâne de făcut

Acelaşi lucru se poate spune despre Asia Orientală, unde Japonezii au avut de asemenea timp de ajuns pentru a organiza în aşa fel sistemul de baze nou cucerit, încât bătăliile navale ce se urmează între ele în zonele de margine nu devin decât tot atâtea prilejuri de sângerare a flotei americane, fără ca Americanii să aibă posibilitatea de a pătrunde în centrul zonei de putere japoneze. Vremea expansiunii în spaţii gigantice poate fi socotită ca încheiată, atât pentru Europa nouă, cât şi pentru Asia Orientală. Dar aceasta nu înseamnă că cele două zone de putere renunţă la strategia ofensivă, dacă ea pare a fi indicată. Este însă dela sine înţeles că concentrarea şi consolidarea internă precum şi închiderea ermetică contra oricărei posibilităţi ofensive stau pe primul plan.

Complexul de putere american nu va putea schimba mult din această stare de fapt. Străduinţa de dominaţie mondială a Statelor Unite se loveşte atât în Europa, cât şi Asia Orientală de bariere insurmontabile, de bariere care nu pot fi trecute de puterea înarmărilor americane, având în vedere mai ales primejduirea tot mai accentuată a tuturor căilor maritime. De aceea, poftelor de expansiune ale Americanilor nu le mai rămâne decât posibilitatea de a-şi devora aliaţii proprii. Nu există vreun fapt mai semnificativ în această privinţă decât conflictul anglo-american ce se desfăşoară pe faţă în Africa de Nord.

Supape pentru butelii de oţel

Supape drepte - Supape cu cot

pentru toate gazele condensate şi lichefiate

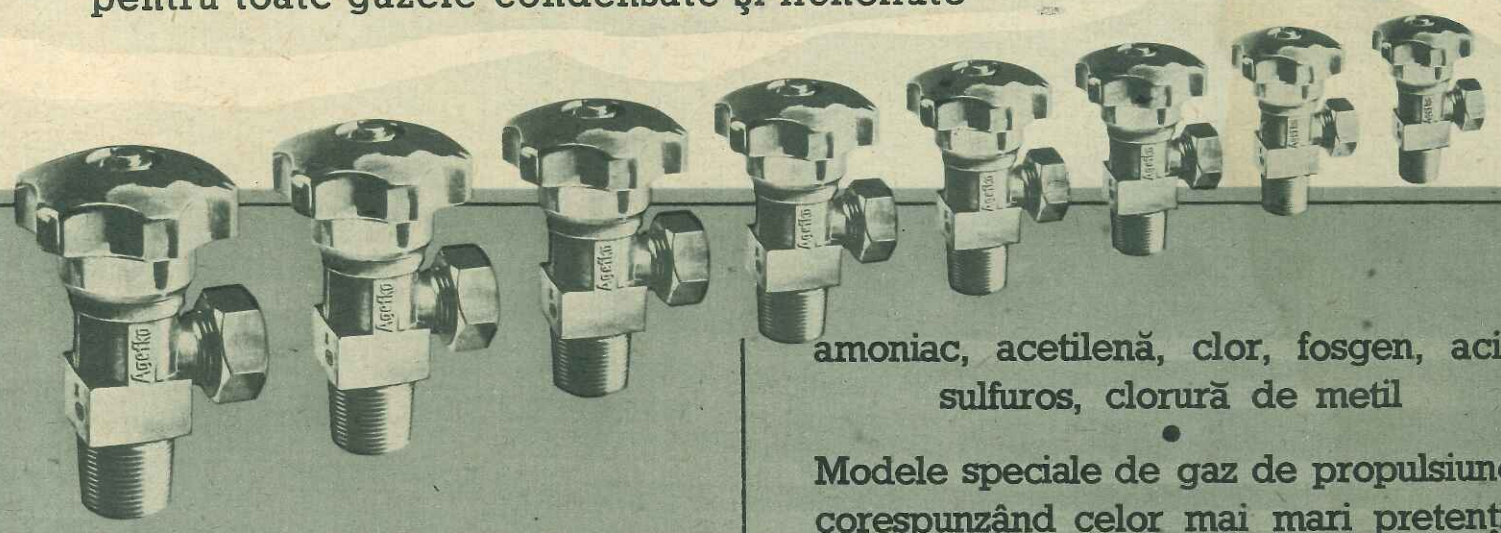

ca bioxid de carbon, oxigen, azot, gaze nobile, aer comprimat, hidrogen, amoniac, acetilenă, clor, fosgen, acid sulfuros, clorură de metil

•

Modele speciale de gaz de propulsiune, corespunzând celor mai mari pretenţii, pentru gaz aerian, gaz de limpezire, **metan, propan, butan**

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 ani de practică Execuţia perfectă şi construcţia cu totul adecvată scopului garantează în cea mai mare măsură randamentul şi siguranţa

Prezentăm pe cei patru copii: doi băieţi şi două fete

ELENOR *Obiectivul surprinde în primul rând pe Elenor în garderobă. Ea priveşte îngrijorată prin uşa deschisă în sala de gimnastică, căci la fiecare oră de gimnastică se schimbă aparatele. Pare a fi cam fricoasă. — Ori ne înşelăm?*

ROLAND *In stânga de tot şade Roland pe o bancă. Acest flăcău voinic nu pare a se teme prea mult de ceea ce va urma. Fiind unul dintre cei mai puternici ca fizic printre cei de vârsta lui, el aşteaptă cu calmul ce caracterizează pe omul puternic*

ULLA *Ulla s'a îmbrăcat repede, iar acum şade liniştită şi atentă la locul ei. Ea nu vorbeşte mult şi face în general o impresie foarte rezervată, fără a fi însă timidă. Ea pare a avea un caracter modest*

PETER *In colţul extrem al băncii şade Peter. El plânge, dar nimeni nu ştie de ce. O fi încăpăţânat, supărat, jignit sau fricos? Il supără mediul neobişnuit numai acum, ori e un copil care e mereu „teribil"? Poate că îşi va uita supărarea la joacă*

FIRI DEOSEBITE LA GIMNASTICĂ

STUDII PSIHOLOGICE CU APARATUL FOTOGRAFIC

In şcoala de gimnastică pentru copii dintr'un mare oraş german, reporterul fotografic al revistei noastre observă mai mulţi copii şi vede că diferenţele de caracter şi temperament se manifestă chiar la vârsta aceasta fragedă, cu toate că problemele şi condiţiunile sunt identice. Prezentăm patru firi deosebite — de câte trei ori în timpul aceluiaşi exerciţiu

ELENCR LA ALUNECUŞ *Pentru fetiţe atât de mici, care nici nu umblă încă la şcoală, o astfel de alunecare pe scândura netedă constitue o probă de curaj respectabilă. Elenor reuşeşte la această probă, cu ochii veseli, exprimând plăcerea. Cine recunoaşte aici pe copila fricoasă şi timidă din garderobă?*

LA RIBSTOL *Scara fixată în perete cere tot atâta forţă şi dibăcie, pe cât de mare trebue să fie curajul la alunecuş. Elenor satisface aceste condiţiuni, astfel că nu întâmpină nicio dificultate. Căţărată până sus, ea face semne vesele. — Acest gest impulsiv îi trădează caracterul vesel şi amabil*

BALANŢA PE MINGE *Al treilea exerciţiu, balanţa liberă pe balonul rotund, cere dibăcie. Cu toate că acest exerciţiu este cel mai greu pentru Elenor, ea nu-şi pierde firea veselă şi sinceră. Are umor şi râde de propriile eşecuri, ştiind să interpreteze cu voie bună dificultăţile. — Acest lucru este de mare valoare în viaţă*

ROLAND

La alunecuș, Roland nu dă dovadă de vreun curaj deosebit. El încearcă să înfrâneze viteza de alunecare cu mâinile. Nu-i pasă de părerea celorlalți. La ribstol, Roland nu urcă decât două scări. Nu e ambițios,nu vrea să se înalte, și treaba asta nici nu-i place. Balanța pe minge constitue o surpriză. Roland cel flegmatic încearcă aici să se afirme cu orice preț. Brațele îi vâslesc violent prin aer. Nu-i vorba, de ținută nu-i pasă. Dar își păstrează locul.— Un lucru foarte important în viață.

ULLA

La alunecuș, ea își îndeplinește cu seriozitate, aproape sforțându-se misiunile impuse. Ea se concentrează deplin și știe să-și înfrângă turburarea sufletească. Tot așa se comportă și la ribstol. Ea urcă repede scările și se miră de ceilalți care nu rezolvă atât de ușor această problemă. La balanța pe minge, încordarea ei psihică se declanșează într'o atitudine aproape coreografică. Acum ea și-a trădat secretul: Ulla cea calmă ascunde în dosul gesturilor reci o ambiție neastâmpărată, — o ambiție care dorește succesul!

PETER

Alunecușul îi inspiră groază. El se ține cu mâinile și strigă: „Nu pot". La ribstol face aceleași dificultăți. Refuză orice ajutor, Insistențele n'au niciun rost, iar amenințările nu-l clintesc. Pe minge are loc un miracol. El se urcă pe balon se clatină neajutorat, cade, se izbește de pământ . . . și râde. Mai încearcă odată, și deodată ne dăm seama că tocmai căderea îi face plăcere. Deci Peter nu e nici bolnav și nici laș. El nu e decât încăpățânat, nevrând să facă decât ceea ce vrea. Se poate că va suferi în viață din această cauză. Dar el se va impune, căci un lucru e cert; încăpățânerea sa nu e un neajuns . . .

„Simplicitate, frumusețe, originalitate și logică, *într'o combinație cu totul armonioasă . . ." Iată părerea unui renumit arhitect german despre cetatea medievală a Marienburgului (Prusia Occidentală). Cel însărcinat cu restaurarea venerabilei citadele a Ordinului Teutonic, vorbește apoi despre „frumusețea raporturilor, îndrăsneala bolților din refectorii, originalitatea fațadei din clădirea principală a pavilionului central", și este de părerea că aceasta s'ar căuta zardanic prin altă parte. Această operă nobilă de arhitectură medievală a fost zidită odinioară pentru protecția răspândirii creștinității în răsărit, devenind apoi centrul unui mare stat în aceste ținuturi. Cetatea a fost zidită pe la anul 1280 pe malul abrupt al Nogatului. Ea a fost distrusă în diferite războaie cu Polonezii. Lucrările de restaurare a cetății s'au început în cel de al treilea deceniu al secolului trecut, după eliberarea Prusiei de sub stăpânirea napoleoniană. — In imagină vedem corul Bisericii Conventului, de pe latura de Est a cetății, în imediata apropiere a șanțului, cu imaginea în relief a Sfintei Fecioare, înaltă de 8 m. Această figură creată dela 1340, așezată într'o firidă în fața unui de fond de mozaicuri de aur, reprezintă pe Maica Domnului, patroana Ordinului, privind departe în ținutul stăpânit odinioară de cavalerii teutoni*

VIAȚĂ ȘI JOC

O vedetă a ecranului învață a facă manicură

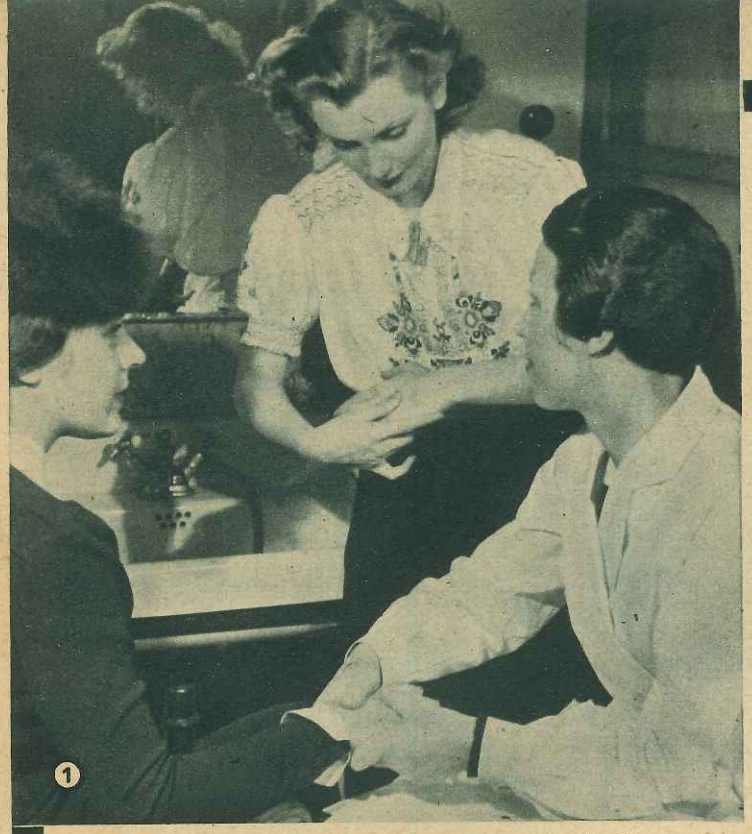

1 **Cum devin eu oare manicuristă?** *Artista Monika Burg care joacă într'un film pe una din reprezentantele acestei îndeletiniciri elegante, ia lecții dela una din maestrele acestei profesiuni pe un model viu*

2 **Chestiunea luării bacșișului,** *rezolvată cu îndemânare și amabil — așa se cere în viață*

3 **„Atenție clientă sgârcită"** *Monika Burg exersează semnul secret, care indică colegilor acel tip de cliente care nu dau niciun fel de bacșiș.*

4 **Lucrarea de calfă.** *Maistra este foarte mulțumită*

5 **Atenție!** *Monika va trece cu succes examenul sever al privirilor spectatorilor*

← **„Bist Du verliebt?"** *Este titlul unui nou film german cu Kirsten Heiberg* *Fotografia: Terra-Film*

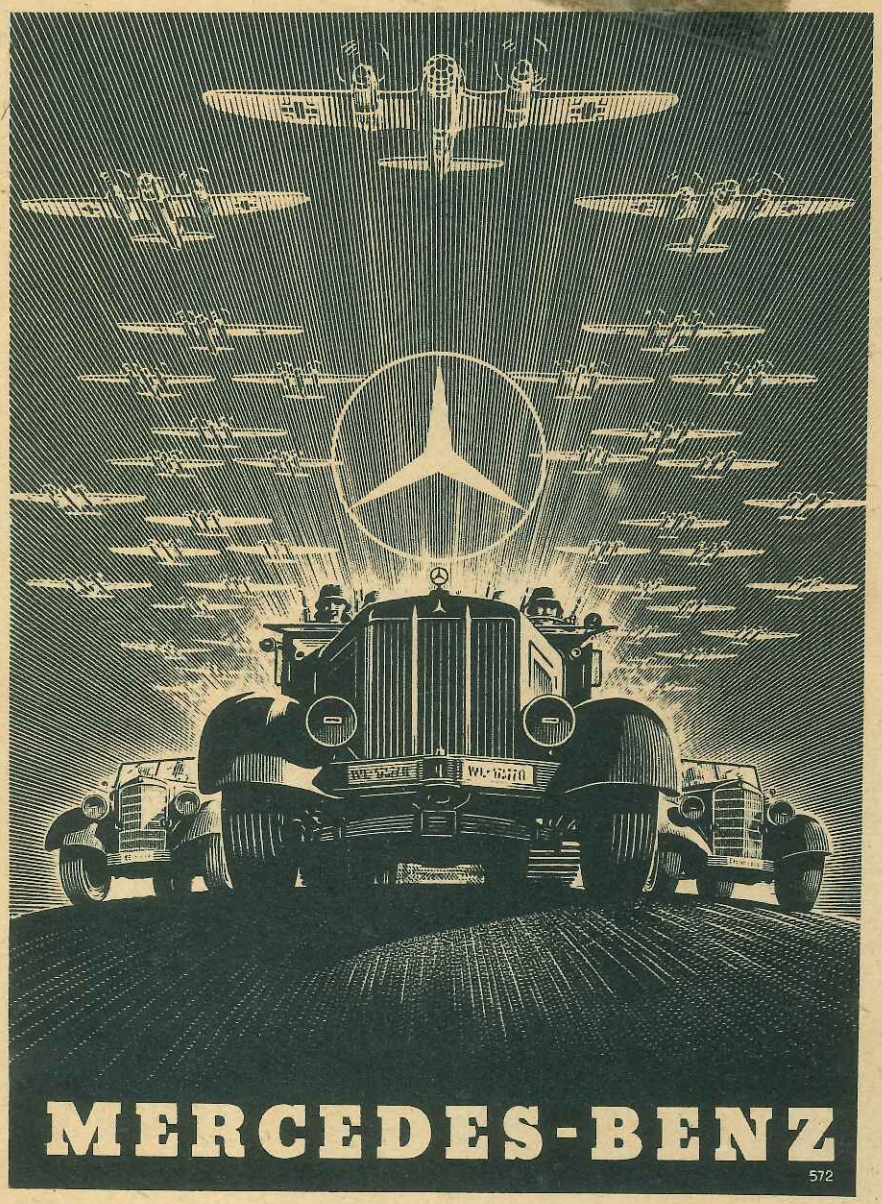

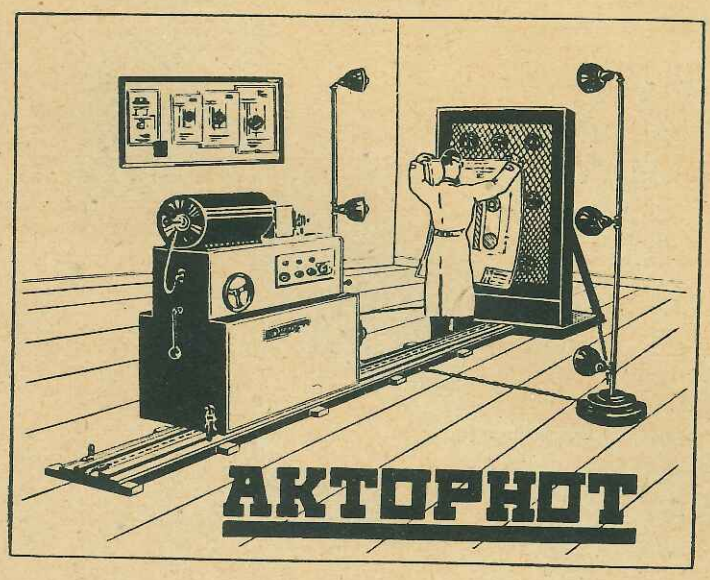

Arhivarea documentelor importante ale întreprinderilor pentru asigurarea lor împotriva atacurilor aeriene.

Desenarea din nou la scară a hărţilor şi materialului de construcţie

VEREINIGTE PHOTOKOPIER-APPARATE K.-G.

HAMBURG Dr. BÖGER BERLIN

LUMO PRINT RECTOPHOT AKTO PHOT

KHASANA

In întreaga Europă e cunoscut

K H A S A N A

In întreaga Europă se apreciază

K H A S A N A

KHASANA
DULMIN
PERI

şi toate celelalte produse KHASANA îşi datoresc renumele exclusiv calităţii lor totdeauna invariabile. Chiar numele garantează calitatea. Astfel, Khasana aduce totdeauna succes.

GEA-KRAYER, Timişoara, I. Gh. Lazăr 10.

B O H N

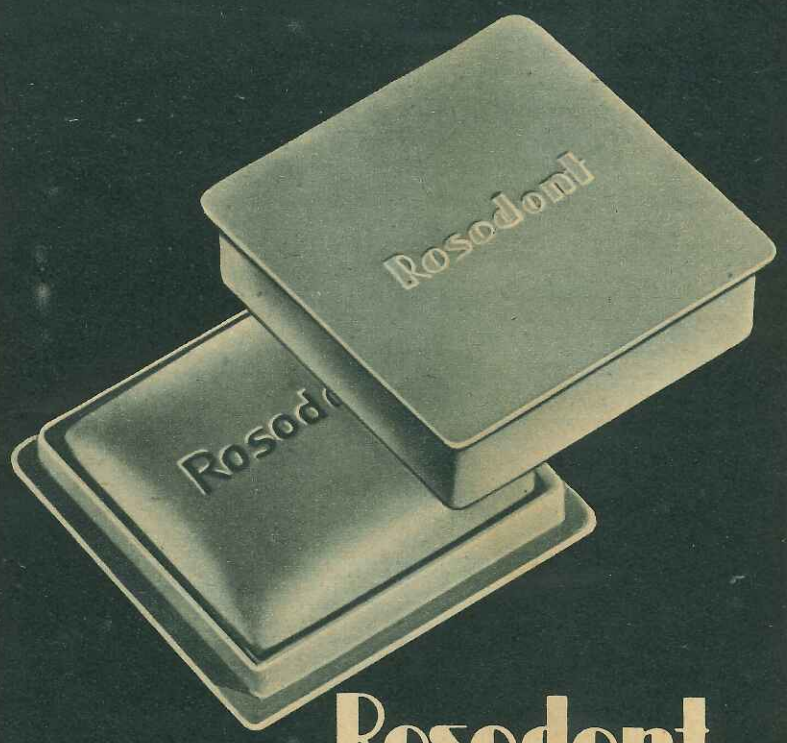

Rosodont

SĂPUNUL DE DINŢI AL CASEI BERGMANN

UN PREPARAT GERMAN DE CALITATE SUPERIOARĂ ÎN CUTIE DIN MATERIAL GERMAN

A·H·A·BERGMANN. WALDHEIM (SA.)

AHAB

Podurile vorbesc

Tragedia Basarabiei exprimată prin câteva poduri dela frontieră

1918

Legătura dintre două lumi *o formă printre altele, până în anul 1918, podul dela Otaci. Dar după primul război mondial, când Basarabia se separă de Rusia bolşevică şi se uni cu România, aceste căi de comunicaţii dintre cele două ţări au fost întrerupte. Ultimii refugiaţi români trec podul peste Nistru. Apoi podul fu aruncat în aer, dar . . .*

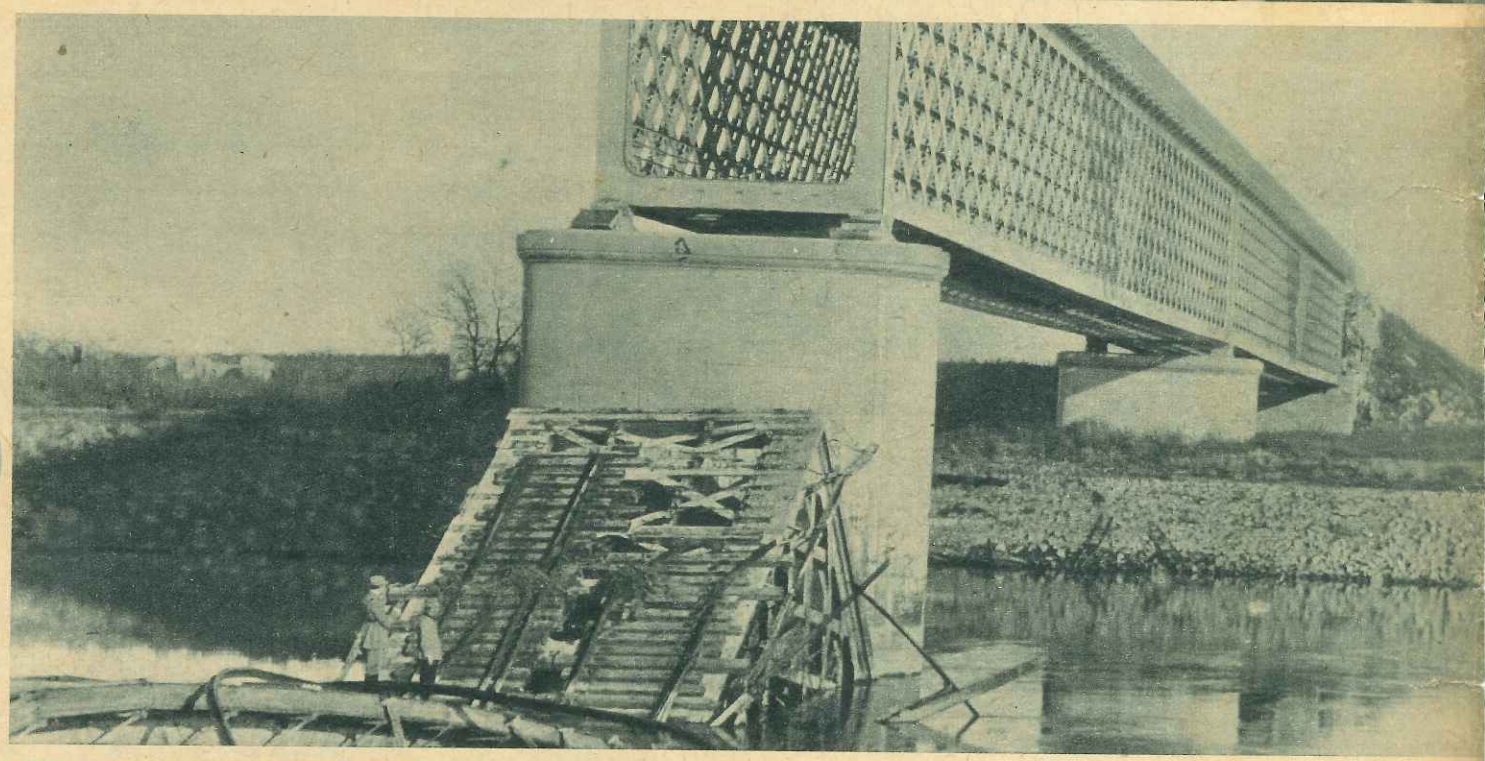

1920

. . . de partea rusească se păstră o parte, *căci Sovietele voiau să demonstreze că nu renunţă la Basarabia şi că-şi menţin pretenţiile asupra provinciei dintre Prut şi Nistru. Ani de-a-rândul se străduiră la Paris şi la Praga să înglobeze România în sistemul de pacte îndreptat împotriva Puterilor Axei, conservându-şi cu grijă partea lor de pod*

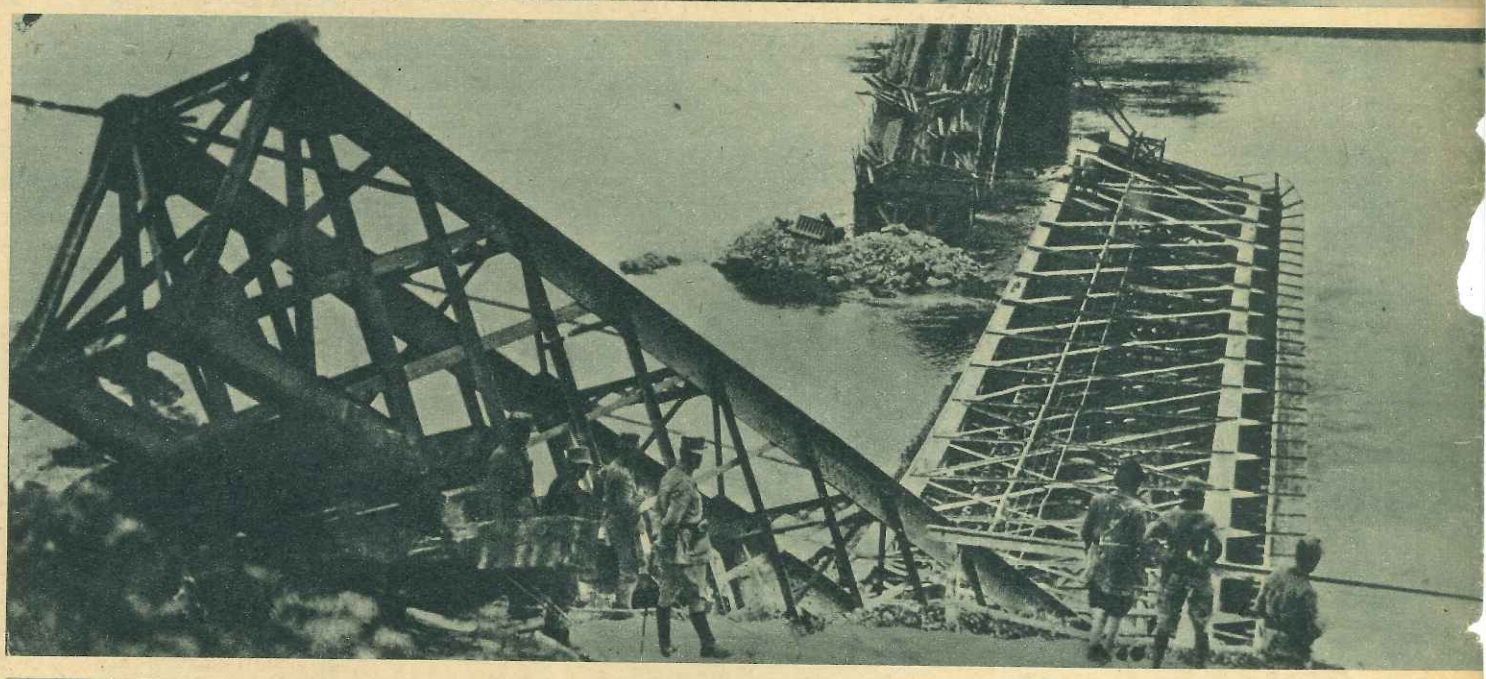

1935

Podul rămase în această stare timp de 17 ani. *În sfârşit, bolşevicii reuşiră să amăgească pe un ministru român şi să extindă pactul Paris-Praga-Moscova asupra Bucureştilor Acum trebuiau restaurate şi podurile dintre Rusia şi România*

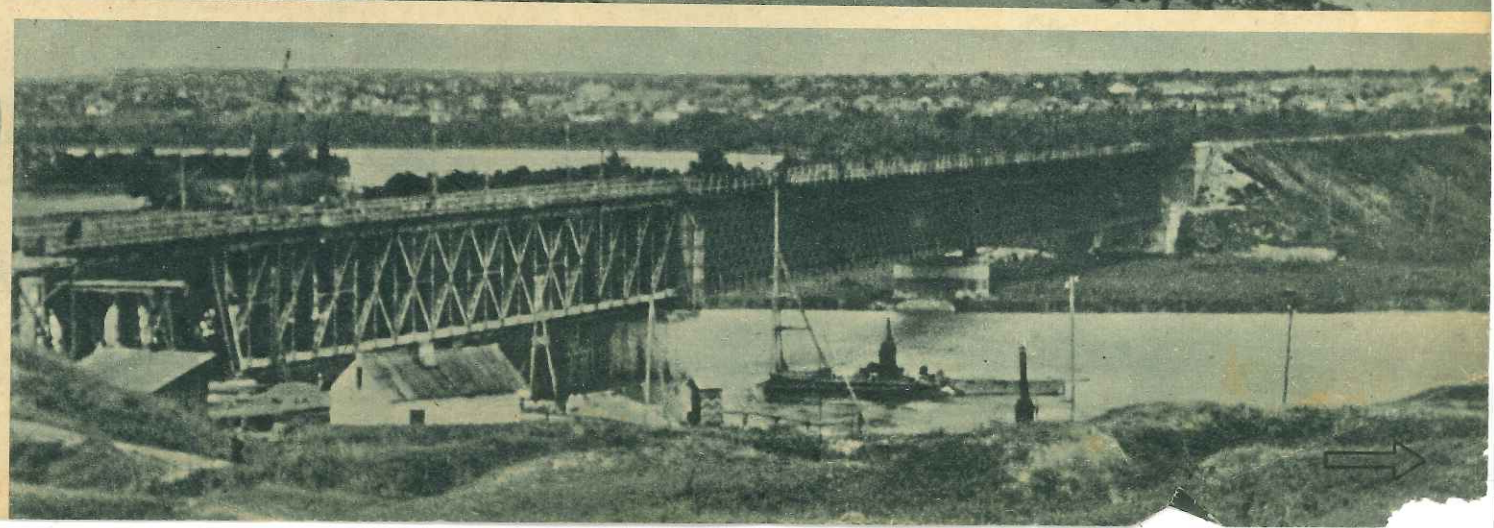

1936

Primul pod nou a fost cel dela Tighina. În primul plan, noua parte românească, în fund vechea parte rusească. Urma să se repare şi alte poduri. Dar în curând apăru în dosul măştii prietenoase a Sovietelor adevărata faţă a bolşevismului: Moscova cerea dreptul de a trece trupe prin România

Acum douăzeci și cinci de ani

Unirea Basarabiei cu România

Lupta cu colosul rusesc pentru grânarul Basarabiei, o luptă dusă de veacuri de domnii moldoveni înainte de înființarea Regatului Român, a început pe vremea Ecaterinei cea Mare. Provincia dintre Prut și Nistru a fost mereu sub presiunea expansiunii rusești. In anul 1812, această presiune deveni atât de mare, încât Moldovenii trebuiră să se plece stăpânirii Țarului. In anul 1917, puterea trecu dela țarii albi din Petrograd asupra dictatorilor roșii din Moscova. Basarabia trecu apoi prin zile, săptămâni și luni de opresiune și teroare bolșevică. Dar a sosit clipa în care în Basarabia se manifestă voința unanimă de a pune capăt acestui regim de teroare. Se constitue Sfatul Țării în Moldova dintre Nistru și Prut. Acesta cere în Februarie 1918 ajutorul trupelor române, iar în Aprilie 1918 proclamă unirea cu România. Săptămâni și luni grele se abat apoi asupra țării, dar se izbutește deslipirea provinciei de Rusia bolșevică în același an. — Au trecut de atunci 25 de ani. Publicăm aici câteva imagini documentare ale destinului frământat al acestei provincii în timpul acestui sfert de veac până la redobândirea actuală definitivă a provinciei dintre Prut și Nistru

Podul rămase închis pentru trafic. *De ambele maluri ale Nistrului stăteau santinele: Dincoace un Român, dincolo un bolșevic. Circulația zilnică se făcea printr'o singură pereche de trenuri, care erau controlate minuțios. Inscripțiile de pe ambele maluri amenință cu împușcarea pe oricine ar îndrăzni să înnoate peste frontieră*

1937

Cu toate acestea veneau mereu refugiați *din Uniunea Sovietică în România. Evenimentul acesta era foarte frecvent mai ales în timpul iernii. Teroarea comunistă a aruncat în mizerie nenumărați țărani harnici. Mulți dintre ei se hotărîră să fugă. Urmăriți de grănicerii sovietici și adesea răniți, mulți refugiați ajungeau la postul de grăniceri românesc*

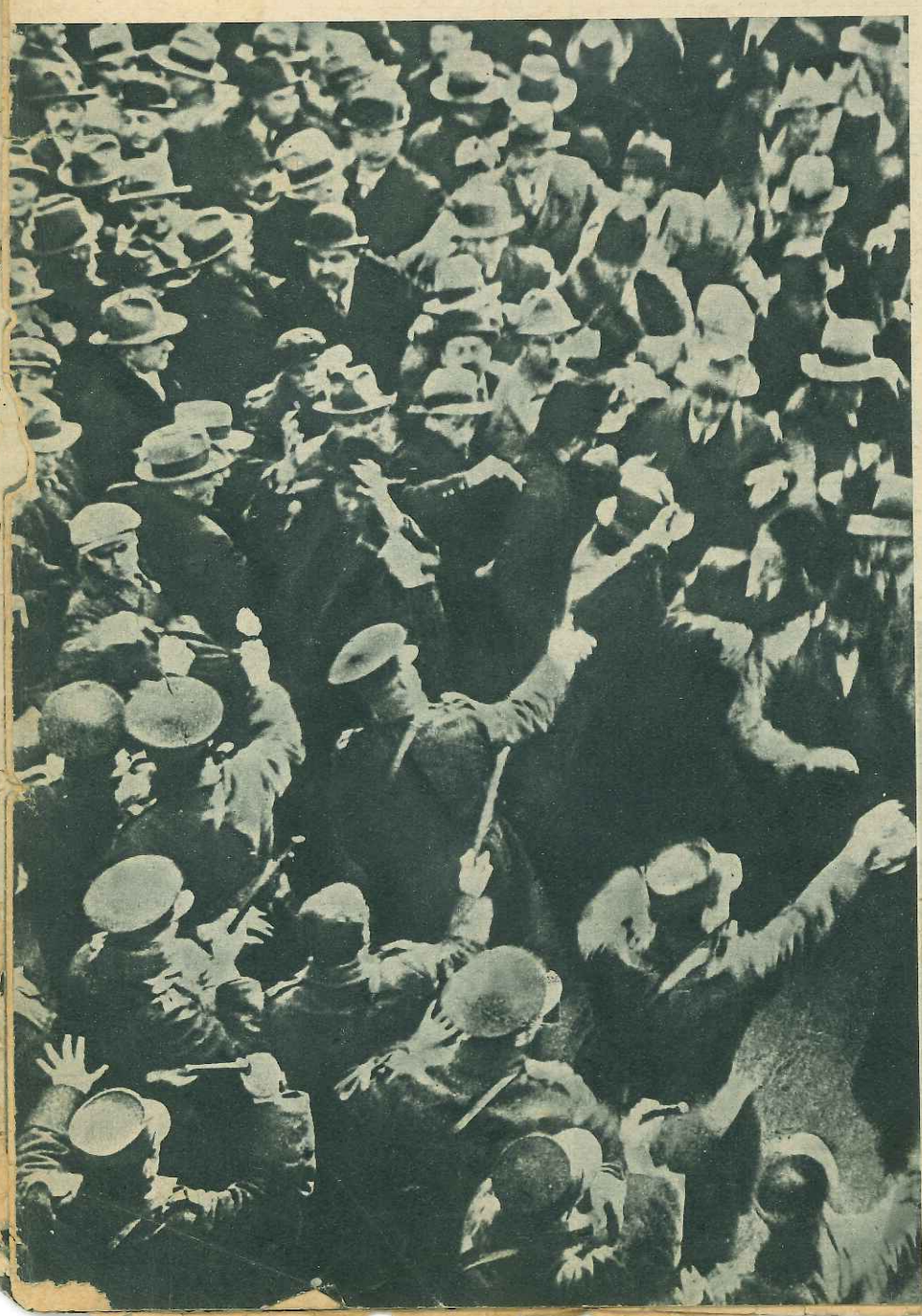

1938

Fericirea și nefericirea țăranilor basarabeni. *Până la invazia sovietică, țăranii din Basarabia și Bucovina duceau o viață fericită și prosperă. Ei erau oameni prietenoși și veseli, trăind ușor din rodul muncii lor, căci pământul le dăruia belșugul roadelor sale*

1939

Apoi, când au fost distruse marile gospodării, *când fiecare țăran primi patru hectare și când se instituiră colhozurile, numărul țăranilor decăzuți și zdrențăroși care își pierduseră încrederea în fericirea de pe acest pământ, crescu tot mai mult*

1940

Moscova vrea să se amestece. *Cominternul încearcă la București să exercite o presiune asupra guvernului românesc, organizând manifestații de stradă, dar soarta României nu se mai decide din stradă. Din fericire, spre deosebire de alte metropole ale lumii, activitatea subversivă a comunismului n'a dat rezultatele urmărite; popoarele europene au fost lămurite. Ele își dau seama de catastofele pe care le-ar atrage după sine dictatura sovietică*

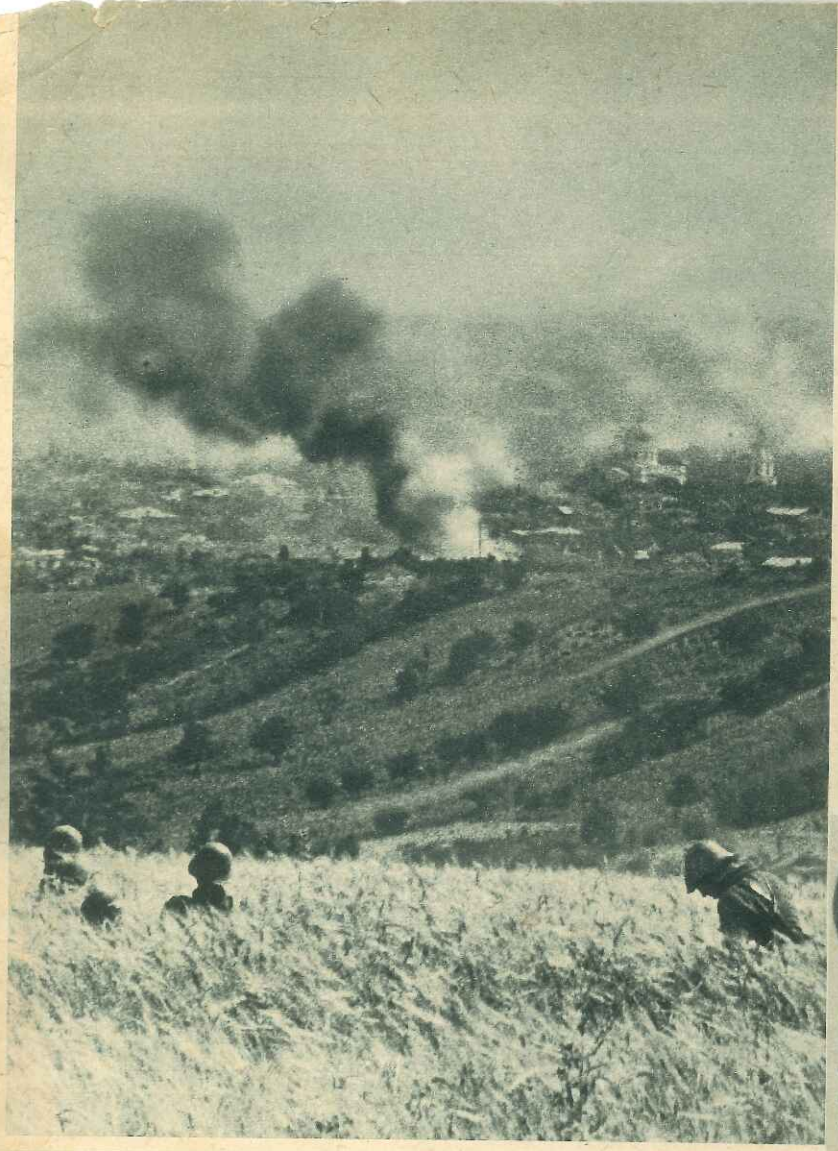

1941

Poporul român adunat în jurul Palatului Regal din București mulțumește în genunchi pentru eliberarea Bucovinei și a Basarabiei. La București, unde abia cu un an înainte avură loc adesea demonstrații comuniste sângeroase, unde terorștii își căutau victimele și unde Cominternul ducea o activitate subversivă, populația știa ce salvare se datora victoriei armelor. România simțea fericirea acestei clipe ca un punct culminant în viața națiunii

Când trupele românești au ajuns la Chișinău. *În capitala provinciei care în anul 1940 a fost cedată din nou bolșevicilor printr'un „aranjament practic" de către un guvern orbit, toate casele au fost găsite distruse și incendiate* ↓

Mareșalul Antonescu în Basarabia desrobită. *Lupta începută contra Sovietelor sub conducerea Mareșalului, în luna Iunie 1941, se termină în același an cu desrobirea Basarabiei. Populația suferise timp de un an toate ororile*

1942

TURNUL DESROBIRII

Din acest loc a dat Mareşalul Antonescu ordinul de desrobire a Basarabiei — *ordinul de asalt asupra Chişinăului. Noul monument, un exemplu de arhitectură românească modernă, se află pe un deal dela Ghidighici, la o distanţă de numai 8 km de capitala Basarabiei*

Spre gloria nemuritoare *a trupelor care au participat la eliberare, numele lor sunt săpate în coloanele din jurul turnului* Fotografiile: Pragher

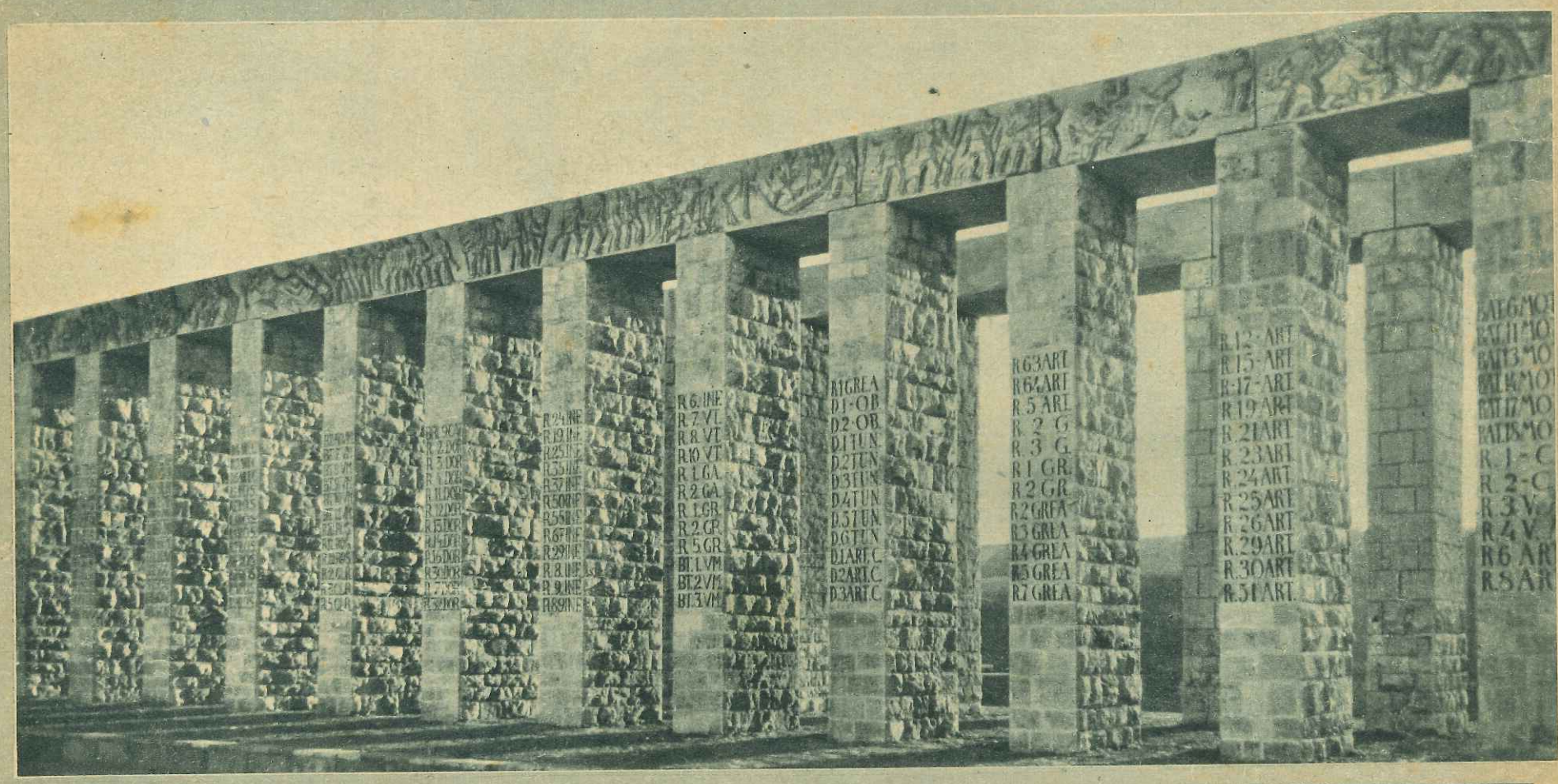

Signal Nr. 3, Anul 4, Numărul 1 din Februarie 1943 — Apare de două ori pe lună -- Redactor-şef: Wilhelm Reetz; Locţiitor al redactorului-şef: Hugo Mösslang. Editura şi tiparul: Deutscher Verlag, Berlin SW 68 Kochstraße 22-26 / Toate drepturile rezervate. All rights reserved

Primul aparat fotografic de metal din lume

Era în anul 1840 când a apărut în lume primul aparat fotografic de metal. Cei mai mulți dintre noi aproape că nu-și vor mai aminti de aceasta. Noul aparat era... un Voigtländer! Fiecare aparat fotografic din ziua de azi este prin urmare rezultatul experiențelor unui secol; bunăoară un aparat fotografic modern cu ultimele inovații tehnice cum ar fi d. ex. ingeniosul declanșator trăgaciu de pe capac.

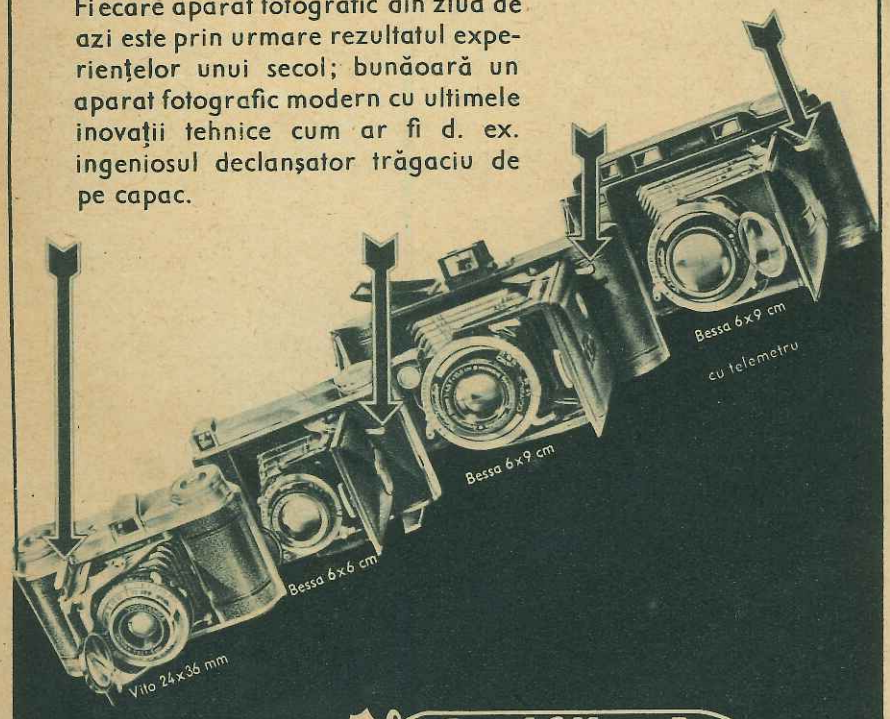

Voigtländer

aparatul cu renume mondial

LAVEN

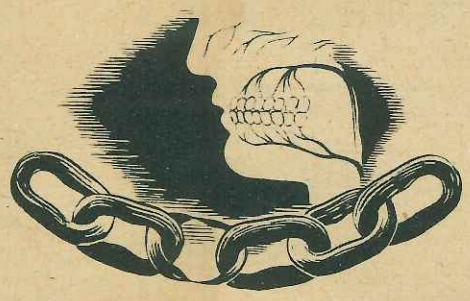

Punctul cel mai slab al sănătății noastre

Acea parte a corpului nostru a cărui sănătate este mai mult amenințată decât a celorlalte organe, sunt dinții. Acest fapt îl dovedește uriașa răspândire a cariei, care poate fi desemnată ca o adevărată epidemie a întregului popor, deoarece mai bine de 90% ale poporului german suferă de carie. Cereți dela fabrica Chlorodont, Dresden N 6 broșura informativă „Gesundheit ist kein Zufall".

Chlorodont

arată cum se poate face îngrijirea eficace a dinților

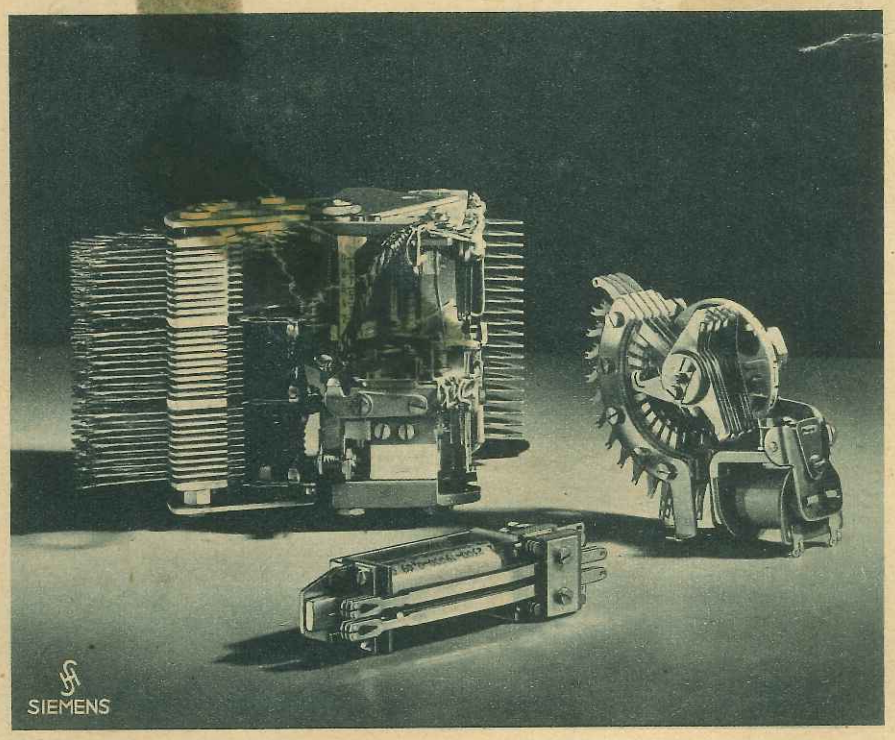

Piesele componente ale unui oficiu telefonic

Din asemenea selectori cu dublă mișcare, selectori rotativi și releuri sunt compuse oficiile telefonice moderne. Un oficiu telefonic pentru 10.000 de abonați cuprinde de exemplu 3.300 selectori cu dublă mișcare, 11.000 selectori rotativi și 38.000 de releuri. Până acum au fost exportate în lumea întreagă aproximativ 6 milioane legături telefonice construite după sistemul Siemens

Sig 41

La baza submarinelor de pe coasta Atlanticului

(Reportajul fotografic din pag. 11-18)

Intre două misiuni

— şi două bărbi stufoase

Fotografia: Hanns Hubmann, reporter de război (PK)